

SVĒTRĪTA ZVANI

MINEAPOLES – ST. PAULAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES VĒSTNESIS

2016. g.

JŪLIJS/AUGUSTS

Nr. 7/8

Otilija Fītiņa-Baštika

MANS DIEVA NAMS

“Cik mīlīgas ir Tavas māju vietas, ak, Kungs Cebaot!” Psalmis 84:2

1 Es mīlu savu Dieva namu
Ne tikai tāpēc, ka tas jauks,
Bet vairāk tāpēc, ka tas dvēselei
Ir ziedošs dārzs un zālainis lauks.

4 Man ir vienalga, kas stāv priekšā
Kā vēstnesis tur sēklu sēt,
Man pietiek, kad no Vārda svētā
Sev gaismu spēju saredzēt.

2 Es neēju uz Dieva namu,
Tik ieradumu kopjot vien,
Bet tāpēc, ka tur spēku rodu,
Ka draudze tur, kas klāt sev sien.

5 No sirds es dziedu līdzī citiem
Ne tāpēc, ka tas jauki skan,
Bet tāpēc, ka aiz pateicības
Tur Dievam sirds plūst pāri man.

7 No Dieva nama mājup eju
It kā no debess svētnīcas,
Un darbdiena, kas nāks, tā mani
Vairs nenes piezīd, nemaz.

3 Es neapsēžos Dieva namā,
Lai atpūstos, kur skaists ir viss,
Bet lai tur klausītos un smeltu
Sev padomu gars noguris.

6 Man ilgas lūgt ar citiem kopā,
Kaut dažreiz savu lūgšanu,
Jo saprotu, ka vienprātībai
Dievs neliedz piepildījumu.

Mācītājs **DĀGS DEMANDTS**

612-280-9333

dagdemandt@hotmail.com

Draudzes priekšniece **KRISTĪNE KONTERE**

952-412-4591

3152 17th Ave S

MINNEAPOLIS, MN 55407

612-722-4622, mndraudze@gmail.com

www.mndraudze.org

Draudzes dzīve jūlijā un augustā

- Svētdien, 10. jūlijā, plkst. 10:00** – Astotā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 17. jūlijā, plkst. 10:00** – Devītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 24. jūlijā, plkst. 10:00** – Desmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 31. jūlijā, plkst. 10:00** – Vienpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Laju vadīts DIEVKALPOJUMS, vadīs Sarma Straumane. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 7. augustā, plkst. 10:00** – Divpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Laju vadīts DIEVKALPOJUMS, vadīs Gerolds Luss. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 14. augustā, plkst. 10:00** – Trīspadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. Laju vadīts DIEVKALPOJUMS, vadīs Laura Kontere. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 21. augustā, plkst. 10:00** – Četrpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Dievkalpojumu vadīs mācītāja Gija Galiņa. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 28. augustā, plkst. 10:00** – Kapu svētki Crystal Lake kapsētā, 3816 Penn Ave N, Minneapolis, MN 55412.
- Svētdien, 4. septembrī, plkst. 10:00** – Sešpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Svētdien, 11. septembrī, plkst. 11:00** – Brīvdabas svētbridis ar bērnu uzrunu, bērnu svētki un pikniks kopā ar Latviešu skolu. Moir Park „Shelter 1”. Adrese: 10320 Morgan Ave (104th St un Morgan Ave S), Bloomington. Pikniks būs groziņu veidā.

Lūdzu ievērot, ka mācītājs Dāgs no 28. jūlija līdz 26. augustam būs Latvijā, kad no 14. līdz 21. augustam vadīs projektu “Mīlestība mammām” Zemgalē. Ar mācītāju šajā laikā varēs sazināties, zvanot uz Latvijas mobīlo 371 26299778 vai dagdemandt@hotmail.com.

Draudzes biroja stundas

TREŠDIENĀS no 10:00 līdz 14:00

mācītājs Dāgs Demandts,
kasieris Visvaris Ģiga un darbvede Vija Treiberga.

Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzu piezvaniet durvju zvanu (durvju labajā pusē augšējais zvans augšējam stāvam, apakšējais zvans lejasstāvam).

Pērminderu kalpošana

Svētdien, 10. jūlijā – S. Brūvelis, V. Konters.
Svētdien, 17. jūlijā – A. Vīksniņš, G. Luss.
Svētdien, 24. jūlijā – S. Straumane, V. Konters.
Svētdien, 31. jūlijā – L. Dingley, V. Treiberga.
Svētdien, 7. aug. – S. Brūvelis, V. Treiberga.
Svētdien, 14. aug. – G. Luss, S. Straumane.
Svētdien, 21. aug. – A. Švalbe, L. Dingley.
Svētdien, 28. aug. – A. Vīksniņš, S. Straumane.
Svētdien, 4. sep. – G. Luss, S. Brūvelis.

Pēc tam Kungs nozīmēja vēl citus septiņdesmit divus un sūtīja tos pa divi sev pa priekšu uz visām pilsētām un ciemiem, kur viņam bija jāiet. Un viņš tiem sacīja: “Pļaujamā ir daudz, bet strādnieku maz, tādēļ lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā. Ejiet! Redzi, es jūs sūtu kā jērus vilku vidū. Nenēsājiēt līdzī nedz maku, nedz somu, nedz apavus un ceļā nevienu nesveiciniet. Lai kurā namā jūs ieietu, vispirms sakiet: miers šim namam! Un, ja tur būs kāds miera dēls, tad pār viņu dusēs jūs miers; bet, ja ne, tas atgriezīsies pie jums. Tajā pašā namā palieciet, ēdiet un dzeriet, kas viņiem ir, jo strādnieks ir savas algas cienīgs. Un nestaigājiēt no mājas uz māju. Lai kurā pilsētā jūs ieietu un jūs tur uzņem, ēdiet, ko jums liek priekšā. Dziediniēt tur slimos un viņiem sakiet: Dieva valstība ir tuvu jums. Lai kurā pilsētā jūs ieietu un jūs tur neuzņem, izejiēt tās ielās un sakiet: pat jūs pilsētas putekļus, kas pielipuši pie mūsu kājām, mēs pret jums nokratām, bet to ziniet, ka Dieva valstība ir klāt.

Kas jūs klausā, tas klausā mani, un, kas jūs atraida, tas atraida mani; bet, kas mani atraida, tas atraida to, kas mani sūtījis.”

Un tie septiņdesmit divi atgriezās un stāstīja ar lielu prieku: “Kungs, tavā vārdā pat dēmoni mums pakļaujas!” Viņš tiem sacīja: “Es redzēju sātānu kā zibeni no debesīm krītam! Redzi, es jums esmu devis varu staigāt pāri čūskām un skorpioniem, un katram naidīgam spēkam – un jums nekas nekaitēs. Tomēr nepriecājiēties par to, ka gari jums pakļaujas, bet priecājiēties par to, ka jūs vārdi ir ierakstīti debesīs.”

Lūkas evaņģēlijs 10:1-11, 16-20

Mācītāja Dāga Demandta sprediķis 2016. gada 5. jūnijā Mainīgi plāni

Varētu teikt, ka Lūkas evaņģēlija desmitās nodaļas sākums māca mums, ka mēs nevēlamies, ka Jēzus organizē brīvprātīgos mūsu baznīcā. Iedomāsimies šo ainu. Visi stāv apkārt un runājas sadraudzības stundā pēc dievkalpojuma, un, pēkšņi, Jēzus ierodas un skaļi saka: “Vai es, lūdzu, varētu jūs uzmanību?” Man vēl vajag septiņdesmit divus brīvprātīgos priekš vienas kalpošanas iespējas šonedēļ. Šī ir iespēja jums doties uz dīvainiem un bīstamiem rajoniem un ielūgt sevi citu cilvēku mājās. Starpcitu, jūs nebūsat aizsargāti, ar jums var notikt viss kas. Un, lūdzu, nevedat neko līdzī, kas jums padarītu šo misiju vienkāršāku, drošāku vai ērtāku. Tātad, nākat šeit un es jūs pierakstīšu! Paldies. Tas nav veids, kā pierunāt brīvprātīgos! Vai Jēzus patiesi domāja, ka kāds nāks? Drīzāk ir pozitīvi jāpārdod/jāreklamē šī lieta. Būtu jāsaka cilvēkiem, ka šīs nebūs grūti, ka jebkurš var šo izdarīt, tas neprasīs daudz laika, vai piepūles, un viss būs jau sagatavots, viss, kas jums ir jāizdara, ir – jāierodas. Ir jāapraksta šī misija kā vienkārša “nothing to it”, tad cilvēki būs ar mieru pierakstīties. Tad izveidosies veiksmes stāsts. Ko Jēzus domāja? Mūsu stāstā ir svarīgi saprast, ka Jēzus neprasiēja, lai brīvprātīgie piesakās. Jēzus nozīmēja septiņdesmit divus un viņus izsūtīja. Viņš neprasiēja priekš brīvprātīgiem un Viņš negaida, lai redzētu, kurš nāks priekšā pats no savas brīvas gribas. Viņš ir Kungs, Viņš var darīt to, par ko baznīcas brīvprātīgie koordinatori sapņo. Jēzus saka: “Ejiēt! Redzi, es jūs sūtu kā jērus vilku vidū.” Šī būs bīstama misija un bīstama teritorija un viņi nebūs sagatavoti. Vilki, un naudas nav, kā viņi ēdīs un kur viņi nakšņos? Un bez somas kā viņi iepakos drēbes šai misijai? Vai Jēzus nezināja, ka viņiem šīs lietas būs vajadzīgas? Man šķiet, mums šo lasījumu ir tik grūti saprast, jo tas nesaskan ar mūsu kultūru, kurā visi vēlas būt patstāvīgi. Mēs vēlamies būt patstāvīgi, lai mēs kļūtu apmierināti. Stāstā Jēzus nodrošina, ka šie 72 ir pilnīgi nesagatavoti. Viņiem nav atļauts ņemt līdzī neko, kas varētu viņiem likt justies patstāvīgiem. Viņiem ir jāpaļaujas uz savu Kungu un, interesanti, uz tiem, pie kuriem viņi ir sūtīti. Daži atbildēs naidīgi, citi

viesmīlīgi. Un, protams, viņi nezina priekšlaicīgi, kādus cilvēkus viņi satiks. Tomēr, viņiem ir teikts: “Lai kurā namā jūs ieietu, vispirms sakiet: miers šim namam!” Ir jādalās tajā mierā, kas nāk no augšienes. Jēzum nerūp veiksmē šajā stāstā, ne tāda, kā mēs iedomātos. Viņš stāsta šiem 72, ka šis nebūs viegls uzdevums, un ka ne visi varēs izpildīt šo misiju. Būs ļoti jācenšas, un jūs nevarēsiet kontrolēt iznākumu. Jēzum svarīgākais ir, cik daudz cilvēku dzird par Dieva valstību. Mēs nekad nevaram zināt, kurš būs atvērts, lai dzirdētu Dieva Vārdu un kādos apstākļos. Iespējams, ka lielākais izaicinājums baznīcai saistās ar mūsu plānu: plānu, kas ir veidots, lai aicinātu cilvēkus iekšā, lai dzirdētu Dieva Vārdu. Tā tiek sagatavoti mācītāji, tā ir organizētas draudzes. Tas ir, kā mēs vērtējam mūsu veiksmi. Cik cilvēku atnāk uz dievkalpojumu, cik cilvēku iestājas draudzē. Un tas plāns ilgu laiku labi strādāja. Bet daudzu iemeslu dēļ cilvēki nenāk paši pie mums. Tomēr tas nenozīmē, ka viņi nav izsalkuši pēc Labās Vēsts. Varbūt viņi pat nezina, kas ir Labā Vēsts – evaņģēlijs, varbūt mēs neesam devuši viņiem iemeslu par Labo Vēsti domāt. Vienaļģa kas par iemeslu, ir laiks mainīt plānu. Jūs sakāt, pagaidi, tas nav, uz ko es parakstījos! Tas nav tas iemesls, kāpēc esmu draudzes loceklis. Jēzus saka: “Pļaujamā ir daudz, bet strādnieku maz, un es neprasīju brīvprātīgos. Es jūs izsūtu, ne nesagatavotus. Jums ir Labā Vēsts, evaņģēlijs un līdzdalībnieki šajā misijā. Tas pietiks, jūs redzēsāt!” Āmen.

Pieminēsim un godināsim mūsu māmiņas, kuru mīlestība un čaklās rokas mūs audzināja un palīdzēja veidot mūsu draudzi.

Pie dievnama ieejas rotāsim sirdi ar papīra ziediem, uz kuriem uzrakstīsim mūsu māmiņu vārdus. Katrs zieds atspoguļos ziedojumu projektam "Mīlestība mammām".

Turpināsim šo māmiņu godināšanu līdz projekta "Mīlestība mammām" izdales braucienam uz Latviju augustā.

“The greening of our faith: both fides quae creditur and fides qua creditor”

PENTECOST 2, May 29, 2016 Pastor Andris Sedlins

This sermon is based on the Gospel of the day, Luke 7:1-10.

After Jesus had finished all his sayings in the hearing of the people, he entered Capernaum. A centurion there had a slave whom he valued highly, and who was ill and close to death. When he heard about Jesus, he sent some Jewish elders to him, asking him to come and heal his slave. When they came to Jesus, they appealed to him earnestly, saying, "He is worthy of having you do this for him, for he loves our people, and it is he who built our synagogue for us." And Jesus went with them, but when he was not far from the house, the centurion sent friends to say to him, "Lord, do not trouble yourself, for I am not worthy to have you come under my roof; therefore I did not presume to come to you. But only speak the word, and let my servant be healed. For I also am a man set under authority, with soldiers under me; and I say to one, 'Go,' and he goes, and to another, 'Come,' and he comes, and to my slave, 'Do this,' and the slave does it." When Jesus heard this he was amazed at him, and turning to the crowd that followed him, he said, "I tell you, not even in Israel have I found such faith." When those who had been sent returned to the house, they found the slave in good health.

Grace to you and peace from God our Father and the Lord Jesus Christ.

We begin this morning with a brief children's sermon, even though Sunday School is out and children are not present. So I recruit all of you. For as Jesus said, "Unless you become like children, you will never enter the kingdom of heaven. (Matthew 18:3)" [There follows an explanation of why this Sunday is special in the church. Namely, that we are exactly at the mid-point of the church year and that this is the first "green" Sunday of the year. So today the paraments on the altar and the pastor's stole are green. And so they shall remain for the next 26 weeks (with a couple of exceptions) until Advent rolls around and it is time again for the Ziemas svētku tirdziņš. We then looked at all my stoles and reviewed the colors of the church year. We rediscovered that the first half of the year is all about the person of Jesus: blue for Advent (the color of hope and expectation); white (purity) for his birth and the Epiphany; purple (a most royal color) for Lent and his coronation with a crown of thorns on the cross; white for Easter and his Ascension (a most fitting resurrection color); and finally red for the flames of Pentecost which gave birth to the Church. That took half the year.

I have always found it helpful to reflect how this rhythm of the church follows the second article of the Apostles creed: I believe in Jesus Christ...who was conceived by the Holy Spirit[BLUE], born of the virgin Mary[WHITE], suffered under Pontius Pilate, was crucified, died, and was buried; he descended to the dead[PURPLE]. On the third day he rose again; he ascended into heaven, etc. [WHITE]. Now that Jesus sits at the right hand of the Father, the Holy Spirit takes over. We turn the corner with I believe in the Holy Spirit, which is RED for Pentecost, where upon GREEN follows. Henceforth the ball is in our court. Now that Jesus has come and gone, the Holy Spirit works in us so that we might grow in faith. For green is the color of living and growing things, and we spend the second half of the year growing in faith, within the bosom of the church, to whom the Holy Spirit has been promised.]

So then, the green season begins today. And we have 26 weeks in which to grow in faith. Which presents all sorts of questions: How do we grow in faith? Where does faith come from? How much faith is enough? What is faith, anyway? And many more. Because faith, you see, is a slippery thing. You can't really get a hold of it; and you might even question its existence. To talk of faith may feel like shoveling smoke. And yet, it is one of the greatest powers on earth.

So for our instruction and encouragement we turn, as always, to the Scriptures. This year is the year of Luke, so for most Sundays we will hear faith stories from Luke. To kick off the season we have before us the story of the centurion. Let's take a look at it.

It's a story about faith. A great faith. So great a faith that the punch line of the story is, "Not even in Israel have I found such faith." And this from the lips of Jesus! You can't get higher praise than that!

So who was this great man of faith who gets such praise? A centurion. So, what's a centurion? A military officer -- a Roman military officer in command of how many troops? You tell me. (Think, how many CENTS in a dollar? How many CENTIMETERS in a meter? How many years in a CENTURY?) Yes, of course, 100 troops! 100 Roman soldiers these are, all in their shining helmets and swords and long Roman shields. This was a force to be reckoned with! So the centurion was a mighty powerful man.

And where are these troops? In the city of Capernaum, we read. By the Sea of Galilee. On Israeli soil. So these are occupying troops! No one invited these Romans in. They had come and conquered by force. (We Latvians can appreciate what a scandal it was for Jesus to even engage with this officer. We know something about occupying forces! It must have driven the disciples nuts.)

But this centurion, it turns out, was an exceptional man. He had found a home in Capernaum and he had found his place among the Jewish community there. He was what was known among the Jews at the time as a "God-fearer." That is, even though he could not become Jewish, still he worshipped with them and shared in their fellowship. Beyond that, this centurion had contributed enough offerings to build them their synagogue! So he was respected and loved in this Jewish community.

Which is why some of the members of the synagogue seek out Jesus on his behalf. It appears that this centurion has a sick servant who is about to die. And because Jesus' name had spread in the land, and word of his healing powers, a request is made on his behalf for Jesus to come and heal this servant.

"Just say the word! Command it, and it shall be so! I know all about authority! I've got 100 troops at my command. I tell them to go, they go! I tell them to come, they come! I tell them to march into battle, into the jaws of death, they will march! So just say the word, and it shall be so!"

Such a direct, honest, simple and straightforward faith! This is what Jesus is amazed at. Such absolute trust in the power of his Word! And a sure and certain confidence that Jesus can pull it off, can make it happen, even from a distance! Now, that's faith!

There's a wrinkle here besides, to make this faith even more radical. Does the centurion ever meet Jesus? Does he ever look him in the eye; ever take the measure of the man; ever bask in the glow of his holiness? No! This is faith, sight unseen.

Now, you may be interested to note that this same story is told another time in the Bible. We find it in the Gospel of Matthew, almost word for word. But there (in this slightly older version) the centurion DOES meet Jesus. He falls to his knees and directly pleads for the life of his servant. So Luke changed the story. Not only is the healing from a distance, but the request as well. He makes sure the centurion never even sees Jesus. Why? Why change the story? (And by the way, don't be upset that the Gospel writers were free and easy with their telling. In Biblical studies we call these liberties "redactions." They are very common and indeed, we learn a lot from them.)

Luke changes the story to fit his audience. He is pastor to a congregation of Gentile Christians about 50 years after the event. These Christians never saw Jesus. They never had the opportunity. They were never in Israel. They were born after Jesus' ministry on earth. (This would have been the first generation of such.) Luke preaches to THEM about Jesus and implores them, "Believe in him! He IS the Lord, the healer, the giver of life! Have faith!"

And they reply, "How is this possible? We never saw the man! We never basked in the glow of his holiness. And besides, we aren't even Jews, like his disciples." And Luke? Well, Luke just smiles, and tells them a story -- this story of the centurion. Who also was a Gentile. Who also never met the man. But who had such faith that Jesus said of him, "Not even in Israel have I found such faith."

So, are there any other Christians you may know of who are Gentiles, who never lived in Israel, who were born too late to check him out, and so never met the man? Anyone else this story may speak to? Hmm? (Take a pause to reflect.)

The best definition of faith that I know is from Hebrews 11:1. "Now faith is the assurance of things hoped for, the conviction of things not seen." The complete ASSURANCE of things...only hoped for. The CONVICTION of things not really seen.

So it is possible. That's what the story tells us. It's possible for you and for me to have a centurion-sized faith. Even today. That's the word of encouragement that Luke handed to his congregation, and now over the centuries, gives also to us.

So, don't be weak-kneed! Don't give up when you struggle with your doubts! Bring great and awesome requests to the Lord -- from a distance. And he will answer your prayers from his holy distance. It's all possible. In fact, it is to be expected. It's how faith works.

Now, beyond the encouragement of today's Word, there are many other things to ponder. Namely, all those questions I raised at the beginning: How do we get faith? Where does it come from? How do we grow in faith? How much faith is enough, anyway? Well, that's why the Green Season is 26 weeks. There's time to reflect on these things. There's time to grow in faith.

But I do want to leave you with one other thing, something that has been helpful for me in my questions of faith throughout my life as a teacher, preacher, and just plain struggling Christian. In my sermon title I've got some Latin there. There's *fides* (from where we get our word "fidelity") and *creditor* (today, our word "credible"). In between there's a *quae* and a *qua*. It's a difference of only one letter but it signifies two different meanings of faith. "*Fides quae creditor*" means "the faith that is believed." That is, the content of our faith. Whereas "*fides qua creditor*" means "faith that believes." Namely, that power of faith that does the believing. It has helped me in my life to know the difference. And I say that we need them both.

I kept to the Latin because that's how I learned it. And I want to give credit to the man who taught it to me, Professor Edmund Šmits, who many of you remember. His picture hangs up there on the second floor with others who served this congregation. "Pappa" Smits, as we affectionately called him, brought it up at lunch at Mufaletta's, where we would meet from time to time when I was still in college and was about to enter seminary. "You are entering a dangerous business," he warned. "And you'll have many questions and conundrums because faith is a slippery thing. For good guides through the maze, study patristics!" That was his advice.

It reminded me of the famous scene from a seminal movie of the day, "The Graduate," where poolside, a businessman puts his arm around Dustin Hoffman and says, "Son, I've got only one word for you: 'Plastics!'" Well, here it's patristics. This was of course, Poppa Šmits' area of expertise -- the "paters" -- the early church fathers. They were the first in the nascent church to tackle theological questions and matters of faith. I'm talking about men like Ignatius, Origen, Athanasius, Tertullian,and of course, Augustine, from the 4th century. Then he gave me this gift from Augustine: "The first thing to know is the difference between *fides quae creditor* (the faith that is believed) and *fides qua creditor* (the faith that believes)." And he was right. This advice has always helped me.

Let me give you an example. (Actually a negative one -- when I was still confused about this.) I remember the first time I came home from college for Christmas vacation. I took the night train from Minneapolis to Chicago, got home late, and as I was exhausted after finals, went straight to bed. The next morning I sat at the kitchen table with my mother, and basically told her how ignorant she was. How when it come to matters of faith she knew next to nothing, and it was doubtful that she was even a Christian. For, you see, I had been introduced to some of the big theological guns at school: Tillich, Barth, Bultmann, Bonhoeffer. And my eyes had been opened to all kinds of high-falutin' theological ideas, things of which my mother knew nothing.

So I went on and on explaining to her some of my new-found items of faith, all the while berating her for her ignorance. And Mom? She just kept right on cooking pancakes for me, saying, "Jā dēliņ, labi, labi. Cik jauki, jauki," and graciously ignored my sophomoric ignorance and what a fool I was making of myself. For you see, my mom had more faith in her little finger, than I had in my whole body! I'm talking about the kind of faith tested through fire of the bēglu ceļš and refugee camps and struggles to

find a new life in a foreign land -- all those things which you also know. She had been to hell and back -- even had her child die in her arms. And through it all, her faith only increased. I'm talking now of "the faith that believes" the "power of believing," the "fides qua creditor." And I, sitting there at the kitchen table, was spouting off my "fides quae creditor," that new content of faith I had just discovered.

You see the difference? (Call it the difference between the mind and the spirit, if you must. But it's not quite that.)

So does that mean that fides quae creditor is useless? That content doesn't matter? That it doesn't matter what you believe as long as you're sincere? Of course not! This is where the new generation makes its big mistake. (Some of you have children and grandchildren in that camp.) It's part of the zeitgeist. "Who's to say?" they so easily quip. "Who's to say whether your faith is any better than mine? It's all relative anyway. I'll just make up my own beliefs to live by. Just as long as I'm sincere." And so they wind up saying that silly thing that's going around nowadays: "I'm not religious, but I'm really, really spiritual!" Or just as bad, "I'm just not into organized religion." (To which I am wont to respond, "So you prefer the alternative: disorganized religion? Is that supposed to be better?")

And then, you know, there's such a thing as having too much faith. By that I mean believing in everything, so that in the end you believe in nothing. I often find that in Latvia when I visit, where some of my relatives believe in God and Jesus, yes. But then also add Zemes Māte, and Laima, and Pērkonis, and Ādaras, and who knows what else! They're very spiritual all right, but in the end wind up with a watered-down sentimentality which does not hold up in the storms of life.

There still exists a group known as the Flat Earth Society which is very sincere in its belief that the Earth is flat. In spite of their sincerity, when I go to visit my godson in Singapore I can still get on a plane in Minneapolis, take off in any direction and get there in the same amount of time. Fact is, there are some things that just are. There is such a thing as The Truth!

That's what last Sunday was about -- an anomaly, really. It's the only Sunday of the church year dedicated to celebrating a doctrine. Namely the content of the Christian faith, hammered out by those same early church fathers: The Trinity. One God in three persons: Father, Son, and Holy Spirit.

So both are important: growing in the power of faith, and growing in our understanding what the faith is. As that same Augustine once quipped, "Faith always seeks understanding."

So where do we get faith, both fides qua, and fides quae? Fides qua, the power to believe, my mother's faith, and the centurion's, comes only as a gift. (That's why even Jesus was surprised and amazed that the centurion had been granted this gift!) God himself gives you faith. It is sheer grace! "By grace, through faith, you have been saved!" Ah, those beloved and familiar words! So we pray for it, long for it, and wait for it.

But we do more than twiddle our thumbs while we wait. We go to church, study Scripture, hear God's Word, receive the Sacrament. Look, it's like this: Some of you know I like to ride my motorcycle. Indeed, I have gone coast to coast on it. But it's old -- getting to be 20 years. Things rattle loose and fall apart. So I never leave home without a tool kit. And most things I can fix by the side of the road.

But last year my clutch gave out. So I needed a new one. What do you suppose I did? Fix it at the side of the road? Of course not! I coaxed it home to the garage. That's where I do my best work! Because that's where I have my tools -- the proper tools for the job.

The church is like that. It's God's workshop. It's where he does his best work. (Not that he can't grant faith without the church, for indeed the Spirit blows where it will.) But here he has the right tools for the job: his Word, his Sacraments, and the community of the faithful -- namely, all of you, as you have each other to bolster and challenge. That's why it's called the season of the church, these 26 green Sundays. This is your time.

May this be a good season for you and for all of you together as a congregation, as you gather and grow in faith! Faith of both kinds: fides quae creditor and fides qua creditor. Amen.

Vai Latvijā to sadzirdēs?

LELBĀL archibīskape Lauma Zušēvica intervijā Ligitai Kovtunai 07.06.2016

Aizvadītās nedēļas nogalē Rīgā notika Latvijas Luterāņu baznīcas 24. Sinode, kurā piedalījās arī LELBĀL (Latviešu ev. lut. Baznīca ārpus Latvijas) pārstāvji un archibīskape Lauma Zušēvica. Viņiem Sinodē nebija balsošanas tiesību, tikai iespēja izteikties. Arī par jautājumu, kas viskrasāk šķir abas baznīcas – par sieviešu ordināciju. Rezultātā tomēr ar 77% sinodāļu balsu tika pieņemts grozījums LELB Satversmē, kas nosaka:

Ordināciju garīdznieka amatā var lūgt vīrietis, kurš ir saņēmis Dieva un Baznīcas aicinājumu un atbilstoši LELB kārtībai sagatavots amatam.

Līdz šim Satversme nenorādīja mācītāja dzimumu. Jautājums par „sieviešu ordinācijas lietderību” gan tika atbalstīts LELB 14. Sinodē 1989. gadā ar divām trešdaļām sinodāļu balsu. Taču kopš amatā stājās archibīskaps Jānis Vanags, pēc 1993. gada Ārkārtas Sinodes, tā tika pārtraukta, pamatojoties uz archibīskapa Vanaga nostāju, ka „draudzes ganīšanas amats nav paredzēts sievietēm”, jo „saskaņā ar Svētajiem rakstiem, Dievs vīriešiem un sievietēm uzticējis arī atšķirīgas atbildības sabiedrībā, baznīcā, ģimenē”. Pret balsoja Rīgas Torņkalna Lutera draudzes mācītāji Kaspars Simanovičs, Linards Rozentāls, Indulis Paičs, arī Mārcis Zeiferts u. c. J. Vanaga oponenti, kas paziņojuši, ka minēto lēmumu uzskata par „aizvēsturisku tumsonību.”

Lauma Zušēvica. Lēmums nozīmē, ka nobalsots pret iespēju sievietei jebkad būt ordinētai mācītāja amatam Latvijas ev. lut. draudzē. Cerams, ka pēc kāda laika varbūt atkal varētu būt grozījums Satversmē, bet sasniegt 75% vajadzīgo balsu ar archibīskapa Vanaga ietekmi – diezin vai. Īpaši skumji man kļuva tad, kad balsošanas rezultāta paziņojums izvērtās gluži vai par triumfālu brīdi – skanēja „urrā!”, mācītāji apkampās. Gluži kā sporta sacensībās. Arī savā uzrunā pēc balsojuma minēju, ka šis brīdis ir ļoti skumjš, pat sāpīgs. Mēģināju atgādināt, ka šis ir arī aicinājums no Dieva – neaizmirst māsas! Jo arī viņu sirdīs bijis Dieva aicinājums.

Daudzās draudzēs viņas jau taču ir pieņemtas un mīlētas, bet tagad ar lēmuma spēku tiek norādīts, ka viņas ir invalidated – „nelikumīgas”, vai?! Vai tā būtu bijusi maldīga rīcība, mūs ordinējot? Pati esmu ordinēta jau 38 gadus. Kur ir tie morālie apsvērumi, kas liktu domāt, ka sieviešu ordinācija nes nesvētību, grēku, sazin, ko vēl? Nevienam man nevar atbildēt uz jautājumu – kur ir šīs briesmīgās zīmes, par kurām jūs runājat? Archibīskaps Vanags un viņa sabiedrotie mēģināja pārliecināt, ka ir visādi citi apsvērumi, kas nenestu svētību baznīcai. Bet kādi konkrēti? Bībeles interpretācija var būt ļoti dažāda, un nevar pieņemt, ka viena no tām ir pati pareizākā.

Pasaules Luterāņu federācija, kas apvieno gandrīz 72 miljonus kristiešu, bija izteikusi savu ārkārtīgi lielo rūpi par šādu lēmumu, un tā ir organizācija, kurai pieder gan LELBA, gan LELBĀL. Vēl vairāk – šī globālā organizācija aicina baznīcas, kurās sieviešu ordinācija nenotiek, to pieņemt.

Pat Polijas luterāņu baznīca sākot nosliekties uz sieviešu ordinēšanu...

Tieši tā. Mūsu brāļi Igaunijā jau to dara, un šajā Sinodē viņu jaunais archibīskaps apstiprināja, ka atzīst sieviešu ordināciju. Iznāk, ka Latvija nu ir gājusi soli atpakaļ. Arī Vācijas pārstāvis bija paudis – ja šos grozījumus pieņemtu, viņi pārtrauks attiecības ar LELBA, gan ne ar atsevišķām draudzēm. Draudžu cilvēki kopumā tomēr cietīs no sekām, un Latvijas Baznīca to zināja. Lēmums ir rādītājs tās nostājai. Atgādināšu, ka LELBA pieslejas Misūri sinodei, kas ir liela konservatīva baznīca Amerikā,

savulaik tā aizdeva ievērojamu naudas summu LELB, ko Latvijas Baznīca, kā man zināms, lielā daļā ir atdevusi, gan... pārdodot savus īpašumus. Te piebilda, ka Latvijas Baznīcas attieksme pret saviem īpašumiem arī ir ļoti atšķirīga no LELBĀL pieejas. Vienvārdsakot, ir grūti iezīmēt perspektīvas, kā mums izdosies turpmāk sadarboties, turklāt man nebija iespējas aprunāties ar archibīskapu Vanagu. Lēmums ir pārlieku nopietns, ievērojot to, ka LELBĀL 50% mācītāju ir sievietes. Tad jau iznāk tā – ja Latvijas Baznīcas nostāja ir konsekventa, viņi negrib ar mums iet uz priekšu sadarbībā... Nezinu, vai Jānis Vanags to apstiprina, jo, kā minēju, mums nebija sarunas.

Tas ir vairāk nekā neizprotami!

Jājautā – kāpēc gan LELB to vēlētos, ja neatzīst sieviešu ordinācijas? Satikšanās jau mums bija – abu Baznīcu vadības pārstāvju sanāksmē, taču individuālas sarunas laiks tika no Vanaga puses konsekventi atlikts uz 6. jūniju, dienu, kad mēs visi LELBĀL pārstāvji dodamies prom uz savām zemēm un savos darbos. Protams, esmu sarunājusies ar archibīskapu Vanagu, viņš arī bija manā konsekrācijā – kā dievlūdzējs lūgšanā un, saņemot Svēto vakarēdienu, nevis kā LELBA organizācijas vadītājs, tātad ciešākās sadarbības organizācijas vadītājs. Jāpiezīmē, ka baznīca ir mainījusies, tāpat kā viss šai dzīvē, un arī LELB vairs nav tāda pati, kāda tā bija, kad LELB archibīskaps bija Kārlis Gailītis un LELBĀL archibīskaps Arnolds Lūsis. Tad tapa pirmie Sadarbības jeb Koordinācijas padomes lēmumi. Kad abi aizgāja Dieva mierā, viss mainījās. Sākotnējie mērķi ir mainījušies. Arī tai ziņā, ka sākotnēji LELB Satversmē bija paredzēts, ka arī te archibīskapu ievēl uz septiņiem gadiem. Pirms gadiem ar lēmumu tas tika mainīts, paredzot, ka LELB archibīskaps vairs nav pārvēlējams.

„No malas” raugoties, izskatās, ka te pamatā ir cilvēciski motīvi – varbūt bailes no konkurences, varbūt ambīcijas vai pat varaskāre. Archibīskaps emeritus Ernsts Elmārs Rozītis izteicies diezgan skarbi, pārmetot Vanagam manipulācijas ar Bībeles tekstiem, „cerot uz lētticīgu, neinformētu lasītāju saimi”.

Te ir gan dziļa pārliecība no archibīskapa Vanaga par to, kā viņš izprot Svētos rakstus, gan baznīcas struktūra, gan mācītāju izpratne par kalpošanu. Arī jaunā Dziesmu grāmata atspoguļo liturģiskas maiņas. Un tomēr ir skaidrs, ka tas virziens, ko iet Lutera akadēmijā, atšķiras no paša Lutera mācības jeb tīri „luteriskās izpratnes”. Ļoti uzmanīgi izsakoties, gribu teikt, ka pašreizējā struktūra ierobežo draudzes ganu iespējas vērtēt un domāt brīvi, arī runāt. Vēlreiz uzsveru – man radies tāds priekšstats, bet nekad neesmu bijusi klāt Lutera akadēmijas nodarbībās, jo... es taču tur nevaru būt klāt! Un vēl – netiek pieprasīts, lai, ordinējoties mācītāja amatam, būtu universitātes jeb bakalaura grāds.

Piemēram, ASV tas ir neiedomājami. Pēc universitātes vēl jāstudē divi gadi, tātad – kopā seši, tad viens gads praksē draudzē un tad vēl viens gads seminārā, tad jāuzraksta darbs, lai iegūtu maģistra grādu. Pavisam kopā – astoņi gadi, lai kļūtu par pilntiesīgu mācītāju. Tas ir zīmīgi – mums ir atšķirīgas pieejas arī šai ziņā. LELBĀL var pārmest liberālismu, bet tas ir ļoti bīstams vārds, ko savieno ar dažādām lietām, – domu brīvību, piemēram, viedokļu dažādību izteikšanu bez bailēm no citiem, bet ar mērķi uz garīgo izaugsmi. Nekādā gadījumā tas viss nav saistīts ar visatļautību – LELBĀL par pamatu ņem Svētos rakstus, Konkordijas grāmatu, visus tos pašus ticības apliecinājumus, kas ir pamatā arī LELB. Jautājums ir par interpretāciju, pieeju vadībai.

Runājot par jūsu pieminēto varaskāri – Sinodes viesiem no Lielbritānijas tiešām bija lies, ka pārlietu liels uzsvārs tiek likts uz paklausību, padošanos lēmumiem. Man nekad neienāktu prātā sagaidīt, lai kāds mācītājs parakstītu man kādu „paklausības līgumu”. Dievam, Kristum – jā! let pie cilvēkiem, kalpot – tas ir galvenais, nekādā ziņā ne ārēja dievbijība. Un darbos tas jāpierāda. „Sludini evaņģēliju, ja vajag – lieto vārdus!”, kā teica Svētais Francisks. Un vēl – ikviens mēģinājums „iekāpt Dieva kurbēs” ir bīstams. Man šķiet, ka tieši to arī gribēja pateikt Ernsts Elmārs Rozītis.

Bet vēl jau ir arī Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultāte, kur strādā reliģijas pētnieki. Piemēram, Valdis Tēraudkalns, kurš attiecībā uz sieviešu ordināciju uzsver, ka neviens Bībeles skaidrojums nepastāv ārpus konteksta, un apgalvojums „Bībelē tā teikts” ir tikai mēģinājums piešķirt ticamību savai versijai. Īstenībā šie zinātnieki ir jūsu pusē.

Nevēlos lietot apzīmējumu „pusēs”, es teiktu – pieejas. Tie, kas mācījušies, studējuši teoloģiju, zina, ka ir jo daudzi manuskripti, tulkojumi, interpretācijas, un tas viss liecina par atšķirībām. Analizējot un interpretējot, jāievēro, ka Bībele ir dzīva grāmata. Un ir taču tā, ka, pēc gadiem pārlasot atsevišķus tās fragmentus, saprotam, ka tie mūs uzrunā citādi nekā agrāk. Brīvība atļauj saredzēt to, ko Dievs tajā brīdī tev spēj teikt.

Latvijas Luterāņu sieviešu mācītāju apvienības vadītāja Rudīte Losāne uzskata, ka jaunais Satversmes grozījums apdraud luteriskās identitātes pamatus, jo attālinās no Svēto rakstu skaidrošanas tradīcijas.

Par to sāpīgi izteicies arī Liepājas Sv. Krusta draudzes mācītājs Mārtiņš Urdze, paziņojot, ka izstāsies no LELBA. Tas būtu ļoti sāpīgs solis – galvenokārt draudzes locekļiem, kuriem būs jāizlemj, vai sekot viņam, kā arī visiem tiem, kas viņa vadītajā Diakonijas centrā saņēma ne vien garīgu, bet arī praktisku palīdzību. Viņiem būs turklāt arī problēma saistībā ar telpām, kas ir LELB īpašums, lai gan visus šos gadus draudze tās ir godprātīgi uzturējuši. Tas man liek daudz domāt, un es lūgšu savas Baznīcas padomu, jo ne jau es viena varu izlemt. Varu gan aicināt jūs, preses pārstāvjus, pievērsties šim gadījumam.

Jāteic, ka Latvijas plašsaziņas līdzekļi – un arī sabiedrība – pārsteidzoši plaši reaģējusi uz mūsu apspriesto problēmu: raksti publicēti vai it visās lielākajās Latvijas avīzēs un nedēļrakstos, jūs intervē, vēstī televīzija. Tas taču iepriecina, vai ne?

Kāda žurnāliste Kurzemē man uzdeva jautājumu: vai šis ir tikai baznīcas jautājums, vai arī tas ietekmē sabiedrību? Esmu pārliecināta, ka te ir loģiska secība. Tēvreizē mēs lūdzam – „lai nāk Tava valstība”. Ja mēs pieņemam bausli mīlēt „savu tuvāko kā sevi pašu”, tas nozīmē, ka mēs „izejam” sabiedrībā, apliecinām savu piederību arī savai tautai. Tās ir kopsakarības. Ja vien mēs, izejot pasaulē, savu kristietību nenovelkam kā uzvalku un neiekaram skapī līdz nākamajai svētdienai, tad ir cerība, ka pat politika var mainīties.

DRAUDZES DZĪVE

Padomes sēde jūnijā

Mūsu baznīcā ir radušās plaisas, gan fiziskas, gan ideoloģiskas, un par tām runājam jūnija padomes sēdē. Plaisas atrodas starp Latvijas evaņģēliski luterisko baznīcu (LELB) un Baznīcu ārpus Latvijas, kā arī mūsu draudzes altārī. Toties plaisas tiek piepildītas topošā lifta šahtā.

Jūnija sākumā notika LELB sinode Rīgā. Kā rakstīts interneta portālā lelb.lv par 27. sinodi: *Satversmē nostiprināts princips, ka LELB tiek ordinēti tikai vīrieši. Saskaņā ar LELB Satversmi, lēmums pieņemts balsojumā ar 77,3% sinodāļu atbalstu.*

Tikām informēti par to, kas notika ar to cilvēku balsīm, kuri sinodē atturējās no balsošanas. Šis balsis it kā pazuda no kopīgā balstiesīgo skaita šajā balsojumā. Latviešu evaņģēliski luteriskajai baznīcai ārpus Latvijas (LELBĀL) bija cerība, ka balsojumā netiktu sasniegts vajadzīgais balsu skaits, lai apstiprinātu ekskluzīvo ordinēšanu tikai vīriešiem. LELBĀL ir mūsu draudzes stumbris; mēs atrodamies LELBA atzarojumā.

Parasti nemeklē bojājumus altārī, apmeklējot svētdienas dievkalpojumu. Tomēr, ja kāds ir rūpīgāk paskatījies, altārī ir mazas šķirbas apakšējos paneļos. Lēmām, kādā veidā bojājumus salāpīt. Gribam cienīgi sagatavoties Latviešu evaņģēliski luteriskās baznīcas Amerikā (LELBA) Vidienes apgabala konferencei, kuru mēs rīkosim tepat Dvīņu pilsētās novembrī.

Plaisas kādreiz tiek salāpītas. Šonedēļ meistars pildīja plaisas starp sienu paneļiem lifta šahtas telpā ar ķiti. Varētu būt, ka lifts būs gatavs pirms augusta.

Cerēsim, ka daudzās, mazās un lielās, plaisas pazudīs.

Nākamā padomes sēde notiks šī mēneša otrajā orddienā, 12. jūlijā, pulksten 19:00. Padomes sēdes ir atklātas, kaut gan drīkst balsot tikai mācītājs un padomes locekļi.

Padomes sekretāre un draudzes darbvede Vija Treiberiga kopā ar Svētrīta Zvanu redakciju

Dāmu saimes ziņas

Jūnija mēnesī pie galdiņa kalpoja Inta Grāvīte, Irēne Rudzīte. Ziedus uz altāra lika dāmu saime, Rita Drone, Aija Vikmane. Par sadraudzību rūpējās Ilzes Grotānes darba grupa, dāmu saime, Aija un Vilis Vikmaņi.

Ja varat palīdzēt sadraudzības stundā vai ziedot produktus, lūdzu sazināties ar jūlija/augusta/septembra mēneša darba grupas vadītāju Irēni Rudzīti: 612-781-9912.

Ja vēlaties likt ziedus uz altāra, zvaniet Laimai Dingley (612-866-3235) vai Selgai Pētersonei (651-484-6046).

Lasīšanas pulciņš

Lasīšanas pulciņš pa vasaru lasa Noras Ikstenas grāmatu "Mātes piens". Šo grāmatu pārrunāsim trešdien, 19. oktobrī, plkst. 10:00 no rīta baznīcas lejas telpās. Visi ir mīļi aicināti!

Stefans Brūvelis

Samērā nesen mūsu draudzes pērminderu pulciņam piebiedrojās viens jauns un enerģisks, kā arī ļoti interesants cilvēks – Stefans Brūvelis. Par Stefanu domājot, prātā nāk sirsnība un atklātība, jo katru reizi, kad nākas sarunāties ar viņu, aizvien pārlicinos, ka šīs ir tās divas vērtības, kuras tik tiešām viņam piemīt. Tāpat arī Stefanam ir ļoti laba un spēcīga balss. Pēdējos divos gados Stefanam nav bijis viegls ceļš veselības ziņā. Ļaušu, lai tālāk par to pastāsta viņš pats. Pateicība Dievam par viņa iesaistīšanos mūsu draudzē! Esam no sirds priecīgi sveikt Stefanu mūsu vidū! Un sakām paldies par interviju!

Interviju sagatavoja Edija Banka-Demandta

Stefans pie Trakai pils Viļņas apriņķī Lietuvā.
Bilde uzņemta pēc projekta “Priecīgas pēdas”
izdales 2014. gada vasarā.

Stefan, lūdzu, pastāsti par sevi (kad un kur tu dzimi, tava ģimene, studijas)?

Miļš paldies, Edija – jāpiebilst, ka balss ir spēcīga varbūt tikai tāpēc, ka esmu puskurls pēc slimības. Piedzimu Mineapolē 1992. gadā, esmu Gunāra Brūveļa un Andželas (Angela) Klīdzējs dēls. Kaut arī bērnībā ar vectēvu Leopoldu (no mātes puses) runājām latviski, īstenībā nepratu labi runāt latviski tajā laikā – bērna prātā runāt svešvalodu nebija nozīmīgi angļu valodas ēnā. Viss mainījās, kad sasniedzu pusaudža vecumu, tad sāku pārdomāt to, ko viena spāņu skolotāja reiz teica: “Ja kāds pieaug bez (latviešu) valodas, tad mūžīgi to zaudē dzimtās valodas līmenī.” Un jo vairāk iedziļinājos šajā teicienā, protams, vairāk nokaunējos.

Pēc skolas beigšanas 2007. gada vasarā, nolēmu iemācīties valodas gramatiku no grāmatas “A Course in Modern Latvian”. Atceros katru dienu, pat pirms un pēc futeļa (futbola) treniņiem, kad deguns bija iebāzts grāmatā. Izlocīju darbības vārdus galvā, noskatījos latviešu filmas, arī apzināju Latvijas vēsturi, darīju visu, lai labāk iemācītos runāt un pārvaldīt latviešu valodu.

Zinu, ka tev rados ir viens ļoti labi zināms latviešu rakstnieks un tu esi ļoti lepns par to.

Padalies ar lasītājiem, kas ir šis rakstnieks un kā tieši jūs esat rados?

Tev ir taisnība, ka es lepojos par savu rada gabalu Jāni Klīdzēju, kas bija milzīgs iespaids manā interesē par rakstīšanu. Latviešu valodu mācoties, noskatījos filmu “Cilvēka bērns”, kas ne tikai lika man smieties, bet arī atgādināja vectēvu Leopoldu, paša rakstnieka brālēnu, kurš arī uzauga “Liužas” sādžā, Rēzeknes nomalē. Skatoties filmu un palasot romānu, iepazīnos ar paša vecvectēvu Donatu Klīdzēju, ar kuru kopā rakstnieks (Boņuks) sastādīja bērzus. Pēc tāda pārsteiguma sāku aizdomāties par citiem tēliem – vai varbūt arī suni Žiku vectēvs Leopolds kādreiz būtu pieminējis? Un kas par Tanci, Domcānu Paulīni, Bibuku?

Zinu arī, ka iespaidā no Jāņa Klīdzēja tu pats esi sācis rakstīt grāmatu! Par ko tu raksti un cik tālu tu esi ticis?

Jānis Klīdzējs bija tas pirmais iespaidis, kas manā prātā iesēja sēklu par romāna rakstīšanu, taču jau bērnībā šur tur rakstīju dzejolišus. Savai grāmatai "Princis" esmu apkopojis daudzus savus rakstus, vairāk nekā 300 lapas. Tagad notiek mūžīgā rediģēšana, lai nostiprinātu tēmu. Teikšu atklāti, ka raksti ir iedvesmoti tikai no viena piedzīvojumu avota – no trakā pirmā universitātes gada. Tas bija pilns ar daudziem piedzīvojumiem par Dieva esamību, alkoholismu ģimenē un par pirmo mīlestību novēršanām.

Kāda ir tava nodarbošanās (darbs)?

Pagaidām strādāju firmā "Prairie Restorations Incorporated", kas rūpējas par klientu iesētām Minesotas savvaļas ziedu pļavām. Rīkojos ar motorzāģi, pļauju nezāles un izbaudu pavasara prieku – kūlas dedzināšanu. Saprotu, ka Latvijā kūlas dedzināšana ir sarežģīta vai pat aizliegta, taču Amerikā situācija ir pavisam pretēja – augiem šeit uguns ir nepieciešama, rāpuļi un zīdītāji glābjas zemē, un gadsimtiem pirms eiropiešu iebrukšanas indiāņi dedzināja kūlu, lai iznīcinātu ērces un veidotu mežus vieglākus medībām.

Stefans, pildot darba pienākumus – uzmanīgi dedzinot kūlu.

Kas tev vislabāk garšo?

Sagaidītā atbilde mūžīgi būs pīrāgi, tomēr man ļoti garšoja döner kebabs Berlīnē 2014. gadā. Cilvēki vienmēr baras par imigrantiem, tomēr šķiet, ka šie paši Turcijas imigranti piedāvā savu kultūras mantojumu un padara savu jauno mājvietu, kas ir arī mūsu mājvieta, bagātāku.

Stefans ar tantes Marutas ceptiem pīrāgiem, ciemojoties pie radiem Smiltēnē "Zemītēs" 2014. gada vasarā.

Kādi ir tavi vaļasprieki?

Patiesībā man ļoti veicas ar svešvalodām – pēc Maidana sacelšanās, Krimas okupācijas un Donbasa kara esmu ļoti ieinteresēts par Ukrainu, tās vēsturi, kultūru un identitāti Krievijas ēnā. Pirms gada uzsāku "Hippocrene Books Beginner's Ukrainian", lai iegūtu sarunvalodas prasmes ukraiņu valodā. Lai arī krievu valoda Ukrainā ir ļoti sastopama un tā arī ir praktiskāka pārējā pasaulē, tomēr aizvien gribēju iedziļināties tieši ukraiņu valodā. Biju iecerējis šovasar apceļot Kijevu un Odesu, tomēr, kad aprīlī uzzinājām, ka tēvs ir saslimis ar vēzi, mēs ar māti nolēmām palikt mājās šajā grūtajā laikā.

Kas ir spilgtākais notikums tavā dzīvē līdz šim?

Kā rakstnieks gribu tevi brīdināt, šo jautājumu man jautājot – zinu, ka nedrīkstu aizpildīt lappusi, atbildot vienu jautājumu. ☺ Stīkāk – pēc agrāk pieminētajām valodas mācībām, mēs ar vecākiem ziņkārē apciemojām Amerikas latviešu apvienības biroju mājupceļā no Vašingtonas. Tur uzzināju par ALAs rīkoto ceļojumu uz Latviju, kas saucas "Sveika, Latvija!". Tas domāts pusaudžiem, kas prot runāt latviski. Bez šaubām vēlējos piedalīties šajā braucienā.

Lai pierādītu savas valodas prasmes un parakstītu iestāšanos, satikos ar Ģigas kundzi un Zaeskas

kundzi šeit, pilsētā, un ar viņu apstiprinājumu iestājos sarakstā. Pienāca 2008. gada 13. jūnija liktenīgā piektdiena, kad ar pavisam svešiem pusaudžiem izlidoju no Čikāgas, lai divās nedēļās apceļotu Latvijas novadus. Devāmies ekskursijās uz šokolādes fabriku "Laima" un laikraksta "Laiks" biroju, nosvinējām saulgriežus Kurzemē, iepazīnāmies ar citiem skolniekiem Aulejā (pie Dagdas, Latgalē), pārdzīvojām mūžīgās dzirnavu apskates un, protams, nolasījām savus īpaši uzdotos referātus. Ceļojumu nekad neaizmirstīšu, īpaši tāpēc, ka pirms atvadīšanās ceļa biedri man uzdziedāja dzimšanas dienā Konventa sētas pagalmā Vecrīgā.

Pastāsti, lūdzu, par tavu pieredzi, ko ieguvi, piedaloties LELBA Jaunatnes nozares projekta "Priecīgas pēdas" izdalē Kurzemē 2014. gadā!

Projektā "Priecīgas pēdas" pieredzēju vairāk Latvijas ikdienas dzīvi nekā "Sveika, Latvija!" braucienā. "Priecīgās pēdas" vairs nebija bērnišķīgās ekskursijas uz Tērvetes dabas parku vai braucienu mazbānītī – "Priecīgās pēdas" miesā iepazīnāmies ar Kurzemes bāliņiem, tantēm un bāreņiem. Ceļojums arī bija pamats tam, lai es atgrieztos uz baznīcu. Nebiju ilgākus gadus piedalījies reliģiskā pasākumā, pat sen nebiju apmeklējis dievkalpojumu. Kas mani iespaidoja un kas man īpaši patīk no šīs draudzes mācītāja Dāga – sprediķi šeit nenomaldās doktrīnā, drīzāk koncentrējas uz cilvēka veselību un garīgo labklājību vai nu Latvijā (projektā "Priecīgas pēdas") vai mājās.

Vai tu vari, lūdzu, dalīties ar lasītājiem par reto slimību, kuru pārcieti salīdzinoši nesen? Kā viss sākās un kā tev gāja ar ārstēšanos?

Runājot atklāti, par šo labāk izjautāt manus vecākus, jo neko neatceros par jūnija mēnesi pērnajā gadā. Saslimu ar īpašu encefālītu, ko sauc par "Susac Syndrome". Cēlonis ir pašā imūnsistēmā, kas uzbrūk smadzenēm, acīm un iekšējām daļām no ausīm. Pārcietu vairākas galvas triekas, jūnijā nespēju pat vairs staigāt/stāvēt taisni, un pēc īstermiņa atmiņas zuduma pieredzēju tik daudz halucināciju, ka ārsti vecākiem uzrūca par dēla LSD apreibināšanu.

Slimība ir tik reta (literatūrā minēts, ka visā pasaulē tikai 700 cilvēku ir bijuši diagnosticēti ar šo slimību), ka sākumā pat speciālisti nespēja uzstādīt diagnozi. Pateicoties īstermiņa atmiņas zudumam, neko neatceros no vairākām lumbālpunkcijām, ko izturēju, un pateicoties vecāku skaļiem atteikumiem, ārsti neurba galvaskausā, lai noņemtu smadzeņu paraugu.

Pēc slimnīcas tomēr veselajos ļoti ātri – janvārī noslēpoju 25 kilometrus sacensībās un viss, kas paliek no slimības, ir viena nedzirdīga auss.

Saprotu, ka tu esi kristīts un iesvētīts katoļu baznīcā. Kā tu nolēmi aktīvi apmeklēt latviešu luterāņu baznīcu? Kā tu piekriti aicinājumam kļūt par pērminderi?

Pamatā mana slimība bija aicinājums atgriezties uz baznīcu, ko jau pirms pieciem gadiem biju pametis. Vectēva Leopolda dēļ uzaugu katoļu draudzē un no bērnudārza līdz astotās klases iesvētībām apmeklēju katoļu skolu, tomēr arvien čīkstēju katru garo stundu katoļu baznīcas dievkalpojumos, katoļu skolas mācībās saskatīju tikai liekulības. Ģimnāzijas laikā, kad pilns ar jauniem draugiem, pieredzēm un pašapziņu, vēl tālāk atkāpos prom no visām baznīcām un pirms universitātes iesākuma pat noliedzu Dieva esamību.

Tajā laikā sekoja grūtākais posms manā dzīvē – dzīve iegrīma nelaimēs un vientulībā, sabojājās vai izgaisa gandrīz visas attiecības ar iemīļotiem ģimnāzijas draugiem. Pēc slimnīcas beidzot atzinu, ka esmu radies no miesas un ka arī vienu dienu miršu, tāpat kā viss mūsu pasaulē ir pārejošs. Daļa no sevis atbildēja ar pretrunu – ja būtu Visužēlīgais Dievs, tad kāpēc Viņš pieļautu šajos piecos gados manas nelaimes un sāpes? Nespēju piekrist manam loģiskam secinājumam, ka bez Dieva esamības mūsu pašu esamība ir bezjēdzīga un nav nekā vairāk par milzīgu troksni. Īsi sakot – notika kolosāla

garīga krīze.

Atceros vēl tos rudens vakarus, kad mētājos gultā, murgodams bezmieģā savā eksistenciālismā. Palastīju un pārdomāju krievu rakstnieku Tolstoju, kurš arī spēkojās ar savām ticības šaubām un defektiem augstprātības dēļ. Pēc mokām atceros, ka pirmo reizi piecos gados, izlūdzot Dieva mieru, apsūdzēju savu brīvprātīgo noraidījumu, ja tikai Viņš mani pieņemtu atpakaļ. Tieši tajā mirklī noskanēja mobilā telefona īsziņas signāls no vecākā brālēna Andreja – ar viņu bijām visu rudeni pārrunājuši reliģiju, un man atnāca saprašana, ka tā sekojošā saruna bija saistīta ar manu lūgumu Dievam. Nākamā pazīme Dieva palīdzībai bija pilnīgi nesagaidīts ielūgums pērminderu amatā šeit, baznīcā, no mācītāja Dāga.

Nav vietas aizpildīt lappusi, lai noskaidrotu vienā intervijā visu, tomēr pastāstīšu manas pašreizējās saprašanas – ilgi pārdomājot visu, pārdomājot Tolstoja iedvesmu, tagad domāju, ka ļaunums notiek cilvēkam Dieva uzraudzībā tieši tāpēc, ka dzīve mūsu pasaulē ir tikai pārejoša, un mantas šeit tikai līdztīgas ēnām no tā, kas mūs sagaida debesīs. Pasaule šeit ir tikai tilts uz galamērķi, ne gals pats. Iedziļinoties tālāk – mans piecu gadu nelaimju posms nebija Dieva uzlikts sods, vairāk salīdzinu to kā rezultātu manam brīvprātīgajam noraidījumam Viņa sargājošai gaismai – bez tās gaismas pasaules ļaunumi spēja izlīst no ēnas un mani aptina. Ticu tagad, ka Dievs savus bērnus mīl tik spēcīgi un dziļi, ka Viņš nepiespiež mūs Viņu pielūgt – Viņa dārgākā dāvana ir mūsu tieši brīvā griba atzīt Viņu par savu Kungu, vai arī noliegt. Parastā pasaule tad ir Velna valstība un lai kādreiz šī dzīve šķiet pievilcīga un pārliecinoša, dzīve šinī pasaulē vienmēr sabojāsies. Un tāpēc nodomāju dzīvot veidā, kas apstiprinās manu piederību tai īstai dzīvei Dieva valstībā.

Viena lieta, kas tev patīk vislabāk no pērminderu pienākumiem.

Patīk nolasīt Bībeles lasījumus, kas bieži iedvesmo un kur arī sastopu jaunus latviešu vārdus. Šī valoda joprojām nebūs nekādā dzimtās valodas līmenī man, tāpēc vienmēr patīk smelt ieguvumus no valodas avota.

Kurš ir tavs mīļākais pants Bībelē?

Kalpošanas iesākumā vienmēr pamanīju uz altāra pantu “Kaut tu šodien zinātu, kas tev pie tava miera vajadzīgs.” Bez konteksta, protams, nespēju iztulkot, un vairākiem mēnešiem tas nemanīti kūleņoja pa galvu. Kādā nesenā vakarā tomēr pienācu pie atrisinājuma. Bija jāizlūdz mieru Dievam pēc savas augstprātības un savas dvēseles krīzes. Tagad atzīstu, ka mans raksturs neatļāva citu ceļu, taču atskatoties – kaut es būtu zinājis universitātes gados, kas pie mana garīgā miera bija vajadzīgs – Dievs.

Ko tu novēlētu latviešiem mūsu draudzē un latviešiem citviet Amerikā 4. jūlijā – Amerikas dzimšanas dienā?

Novēlu Amerikas latviešiem atcerēties savu sakņu iedarbošanos/ietekmi citos cilvēkos. Mūsu vecāki un vecvecāki izturēja tādās pašās laivās, kas tagad dodas no Sīrijas uz Eiropu. Sīrijas bēgļi ir, pirmkārt, patvēruma meklētāji, viņiem vairs nav māju, kur iet, tāpēc iesaku Amerikas latviešiem sniegt žēlsirdību tiem nogurušiem un nobijušiem. Tas ir mūsu amerikāņu raksturs.

Brīdinu arī par atbalstu vienam prezidenta kandidātam, kurš bez šaubām nodotu Baltiju mūsu austrumu kaimiņam, un to darot, sevi nosauktu par “labu biznesmeni”. Šķiet, kad pat Krievijas un Ziemeļkorejas prezidenti aplaudē tam vadošajam kandidātam, tad gan nevar sanākt labi ne Amerikai, ne Latvijai. Viena prezidenta negadījumā prognozēju eksistenciālus draudus ne tikai Baltijas brīvībai, bet arī asus konfliktus miermīlīgajai Eiropas Savienībai, Skandināvijai, Slāvu valstīm un Amerikai. Tāpēc es iesaku – balsojiet par Latviju.

Draudžu dienas 2016 – Gaŗezerā, no 9. līdz 12. jūnijam Svētceļojumā

Sākot ar 1975. gadu, ir notikuŗas 20 vispārējas un 3 lokālas LELBA Draudžu dienas. Tās ir bijuŗas Gaŗezerā (9), Katskilos (4), Kalifornijā/Kursā (3), Saulainē (2), Rĩgā (1) un Floridā (1).

Iebraucot Gaŗezerā, mūs sagaida vārti ar devĩzi “Dievam un Latvijai”. Draudžu dienās esam kopā ar dievticĩgiem dalĩbniekiem, kuriem ir mĩļa Latvija un latvieŗu valoda. Gaŗezerā izjūtam skaistu, sirsnĩgu gaisotni.

Treŗdien, 8. jūnijā, ēdamzālē ir reģistrācija un plkst. 18:00 vakariņas. Draudžu dienu saimniece ir Daina Greneberga. Viņa ir jauniebraucēja no Latvijas un cienā mūs ar gardām maltĩtēm. Ēdām skābeņu, zivju, frikadeļu zupas; baudĩjām kotletes, karbonādes, zivis ar visādām piedevām. Noslēguma vakarā viņa bija izcepusi un cienāja mūs ar latvisku torti.

Pēc vakariņām ir lūgŗana un iepazīŗšanās vakars pludmalē pie ugunsкура, ko vada māc. Aija Graham un māc. Dāgs Demandts. Vakars sākas ar dziedāŗanu. Seko iepazīŗšanās ar draudzēm. Draudzes pārstāvjĩ iepazīŗstina klātesoŗos ar savas draudzes garu. Mēs no Mineapoles domājam, ka mūsu draudzē ir atmodas laiks, ka mūsu mācĩtājs Dāgs Demandts ir iededzinājis svecĩti katrā draudzes loceklĩ. Pludmalē ir uzstādĩta Amerikas karte un pie pilsētām, kur atrodas latvieŗu draudzes, tiek piesprausta uguntiņa. Vakarū noslēdzam ar dziesmām un lūgŗanu.

Ceturtdienas rĩtā pēc brokastĩm ejam uz Kronvalda zāli, kur ir rĩta lūgŗana, ko vada prāv. emer. Fritz Kristbergs. Seko Bĩbeles stunda, ko vada māc. Helēne Godiņa par tematu “Exodus – tapŗana”, Bĩbeles teksts no 2. Mozus gr. (Exodus) 3:7-18. Pēc pārrunām ir kafijas pauze (Saulgrieŗos). Par kafijas pauzēm atbildĩgas ir tuvējās draudzes. Seko lekcija. Lekcijas vada māc. Linards Rozentāls, kurŗ kalpo Rĩgas Luteru ev. lut. draudzē. Pirmā lekcija ir “Ceļŗ pie sevis: dzĩves pirmā un otrā puse”. Seko jautājumi un pārrunas. Pēcpusdienā ir atklāŗanas dievkalpojums brĩvdabas dievnamā. Brĩvdabas dievnamā mēs izjūtam tuvumu Dievam. Visapkārt řalc milzĩgie koki, priekŗā redzam zilo ūdeni un klausāmies mācĩtājos, kuri stāv altāra priekŗā. Seko řķērŗļu gājiens. Dalĩbnieki ir sadalĩti grupās un viņiem ir jāpilda uzdevumi seŗās stacijās, ko vada daŗādi mācĩtāji. Mācĩtāja Dāvja Kaņepa stacijas uzdevums ir sadalĩties divās grupās – vienā grupā ir Mārtiņŗ Luters un draugi, un otrā Katrĩne ar draudzenēm. Ko Mārtiņŗ sola Katrĩnei un ko viņa apsolās Mārtiņam laulātā kopdzĩvē. Seko vakariņas un pēc tam pārrunas par Draudžu dienu atmiņu tekām. Vakara lūgŗanu vada māc. Aina Pũliņa.

Piektdienas rĩtā rĩta lūgŗanu vada prāv. Ilze Larsen. Seko Bĩbeles stunda māc. Ojāra Freimaņa vadĩbā par tematu “Kurnēŗana, řaubas, citi dievi!” Bĩbeles teksts no 4. Mozus gr. (Numeri) 11:1-35. Mācĩtājs Freimanis dalās ar klausĩtājiem par savas dzĩves piedzĩvojumiem. Tas aizkustina klausĩtājus. Pēc pārrunām un kafijas pauzes seko 2. lekcija ar tematu “Ceļŗ pie sevis: no kurienes un uz kurieni mēs augam?” Lekcijā apskata daŗādas cilvēka garĩgās izaugsmes “kartes”, kuras attēlo daŗādus cilvēka attĩstĩbas posmus. Pēc pusdienām notiek kora pirmais mēģinājums. Kori vada Māra Vārpa. Pēcpusdienā notiek daŗādas ievirzes. Linarda Rozentāla “Genogramma” (aprakŗtĩs Skaidrĩte Dombrovŗka), “Mĩli sevi paŗu – tāpat kā savu tuvāko” vadĩtāja Ursula Glienecke. řajā ievirzē dalĩbnieki vingrinājās parũpēties par sevi pēc benediktĩņu mũka Anselma Grĩna lĩdzjũtĩbas sev metodēm. “Vienu soli tuvāķ” vada māc. Aija Graham. Ievirze notiek brĩvdabas dievnamā. Dalĩbnieki ir sadalĩti pa diviem. Ar sarunas biedru ir jāpārrunā, ko sajũti Emavas ceļā, kas ir tavās kabatās, dzĩves ceļojuma laikā? Dalĩbnieki var izvēlēties staigāt ar basām kājām. Linda Sniedze-Taggart vada ievirzi “Ceļā zĩmes”. Dulcimer mũzikas pavadĩti, dalĩbnieki izpēta tos ceļā rādĩtājus, kas mūs ved tuvāķ pie Dieva. Lĩgas Ejupas ievirze “Kā jũs svinēŗiet?” notiek Klinklāva galerijā. Mēs iepazīŗamies ar Latvijas simtgades rĩcĩbas komitejas plānu – daŗādiem pasaules mēroga pasākumiem, idejām sarĩķojumiem

un notikumiem, kā varam sadarboties un kā ALA varēs palīdzēt. Līga iesaka visiem piedalīties Baltimoras Dziesmu svētkos, ko rīko jaunā paaudze. Ievirzēs mums ir iespēja tuvāk iepazīties ar citiem Draudžu dienu dalībniekiem. Pēc vakariņām dziedam dziesmas. Mācītājs Linards Rozentāls pastāsta par garīgām grāmatām, kas ir izdotas Latvijā un kur tās var iegādāties. Vakara lūgšanu vada Sandra Kalve un turpinās pārrunas ar Latvijas latviešiem.

Sestdienas rītā lūgšanu vada māc. Leons Vīksna. Bībeles stundu "Derība – ar Dievu, ar līdzcilvēku, ar radību" vada prāv. Ilze Kuplēna-Ewart. Bībeles teksts: 5. Mozus (Deuteronomy) 30:1-20. Katru rītu un vakaru dziedam. Dziesmas vada māc. Sarma Eglīte. Seko trešā lekcija "Ceļš pie sevis: eneagramma". Eneagramma ir deviņi teorētiski izstrādāti cilvēku raksturu apraksti. Pēcpusdienā atkal ir kora mēģinājums un ievirzes. Katru dienu brīvlaikā ir aušana ēdamzālē. Māc. Aina Pūliņa ir atvedusi stelles, lai austu lupatu lūgšanas sedziņu svētdienas dievkalpojumam. Dalībniekiem ir jāizvēlas lupatiņas krāsa un personīga lūgšana, ko ieaust sedziņā. Šajā dienā ir jubilejas vakars ēdamzālē. Vakara lūgšanu vada māc. Helēne Godiņa.

Svētdienas rītā lūgšanu vada prāv. emer. Dāvis Kaņeps. Seko prāv. emer. Dr. Fritz Kristberga Bībeles stunda "Apsolītā zeme – kur tā ir? Kas tā ir? Kādu dzīvi tur sagaidām?" Pēdējā māc. Linarda Rozentāla lekcija ir "Ceļš pie sevis: meklējot savu ēnu jeb dvēseles bērnu". Pēc pusdienām ir noslēguma dievkalpojums brīvdabas baznīcā ar prāv. Ilzes Larsen ievēšanu amatā. Piedalās Draudžu dienu koris ar skaistām dziesmām Māras Vārpas vadībā.

Skaidrīte Štolcere

Visa Draudžu dienu 2016 dalībnieku un garīdznieku saime pirms noslēguma dievkalpojuma.

Sekojošie citējumi izsaka arī manas jūtas par šīm Draudžu dienām.

Draudžu dienas 2016 Svētceļojumā

Arch. Lauma Zušēvica skaisti raksturoja šīs 2016. g. Draudžu dienas savos ievada vārdos: “Mēs ne tikai garīgi augsim, bet, kopā lūdzot un mācoties, mēs arī cits citu stiprināsim un kopā atskatīsimies uz LELBA 40 gadu garo svētceļojumu!”

Tāpat prāv. Gunāra Lazdiņa, LELBA priekšnieka, ievadvārdi: “LELBA Draudžu dienas vienmēr ir bijušas celsmīgas un svētību pilnas. Tāpēc gribu pateikties visām paaudzēm, kas mūsu LELBA dzīvi ticības spēkā un darba tikumā ir spējušas audzināt, veidot un uzturēt.”

Māc. Gundega Puidza, LELBA Evaņģelizācijas nozares vadītāja raksta: “Lai šīs Draudžu dienas norit gan pateicībā, gan priekā, gan atmiņu un pilnīgi noteikti nākotnes skatījumā, jo ja Dievs mūs līdz šejieni ir vadījis, tad Viņš visticamāk grib mūs vadīt arī tālāk, dziļāk un pamatīgāk savas mīlestības apvāršņos.”

Viens no ievirzes pasniedzējiem bija māc. Linards Rozentāls. Sekojošais ir pārskats no viņa ievirzes “Genogramma”.

Viens veids, kā varam augt un pārveidot sevi Dieva gaŗā, ir izpētīt savas dzimtas genogrammu, kuŗu var tad pielietot vairākos psihoterapijas novirzienos, kā arī kristīgās dziedināšanas laukā. Jo genogramma mūsos atklāj ne tikai iedzimtās īpašības, bet arī ģimenes attiecības, kas veido mūsu raksturu un līdz ar to parāda mūsu vājās un stiprās īpašības. Tad saprotam, no kurienes mēs nākam, un ceļš, uz kurieni ejam, ir atklātāks. Ciešanas ir neizbēgama daļa no šī ceļojuma, kas var mūs pacelt, līdz mēs nonākam pie nāves un augšāmcelšanās.

Skaidrīte Dombrovska

Mūsu Skaidrītes Draudžu dienās. No kreisās
Skaidrīte Dombrovska un Skaidrīte Štolcere.

Mārtiņš Luters (māc. Andris Sedliņš)
ceturtdienas šķēršļu gājienā cienā ar
aukstu “root beer”.

KAS NOTIEK DVĪŅU PILSĒTĀS?

Bērnu svētki

Svētdien, 11. septembrī, plkst. 11:00, brīvdabas svētbrīdis ar bērnu uzrunu, bērnu svētki un pikniks kopā ar Latviešu skolu. Moir Park „Shelter 1”. Adrese: 10320 Morgan Ave (104th St un Morgan Ave S), Bloomington. Pikniks būs groziņu veidā.

Luga “Kauja četrās sienās”

11. septembrī, plkst. 17:00, draudzes nama zālē luga “Kauja četrās sienās”. Lomās Dace Makovska, Leons Leščinskis. Režisore Kristīne Klētniece. Lugu sarakstījis Martins Valzers, tulkojusi Astra Moora.

14. jūnija atceres akts

Pagājuši 75 gadi kopš Padomju varas iestāžu organizētām pirmajām deportācijām Latvijā. 1941. gada 13./14. jūnija naktī uz Sibīriju izsūtīja 14,693 Latvijas valsts iedzīvotāju: 6,294 vīriešus, 5,174 sievietes un 3,225 bērnus. Kāpēc?

Cik vien es varu atcerēties, katru gadu Dvīņu pilsētās latvieši 14. jūnijā ir rīkojuši Aizvesto piemiņas atceri. Tā arī šogad mēs pulcējamies latviešu draudzes dievnamā, lai pieminētu savas tautas aizvestos, kuņus zaudējam Padomju necilvēcīgās un bezdievīgās varas laikā.

Draudzes mācītājs Dāgs Demandts ievada aktu ar svētbrīdi un nolasa viņam sūtīto archibīskapes Laumas Zušēvicas rakstu “Pārdomas 14. jūnijā”:

Mīļās māšas un mīļie brāļi Kristū,

Ir 14. jūnijs. Pirms 75 gadiem notika tas, par ko lasīt negribu un tomēr lasu. Ir jālasa par to, ko citi rakstījuši, kas piedzīvojuši tik daudziem neiedomājamas briesmas un nežēlību, lai arī es neaizmirstu, lai citiem spētu atgādināt to, ko nedrīkstam aizmirst.

Viena raksta, ka uz vagonu dzīta, rokās nesot savu trīs gadus veco, slimo meitiņu, dzirdējusi kāda jauna invalīda vīra jautājumu: “Kādēļ?” Nevienam nav atbildējis. Invalīdu no braucamā krēsla izcēlušī bez jebkādas līdzjūtības, šķiet no visām cilvēcīgām jūtām iztukšoti, apbruņoti vīri viņu iemetuši vagonā. Braucamais krēsls palicis vilcienu stacijas platformā. Vineta Studāne to redzēja. Viņas vagonā bija ievietota arī māc. Edgara Rumbas ģimene. Viņa liecināja, cik viņa drošsirdīgi aizstāvēja maziņos, lūdzot pēc vairāk ūdens.

Ticu, ka vēl daudziem mūsu draudžu locekļiem ir grūti doties tur, kur sāpju pilnas atmiņas vēl moka dvēseles. Bet viņi nespēj nedomāt par to un mums līdz jādodas. Jāraud līdz. Jāmācās, kas palīdz mieru rast un dziedināt, jo vēl mūsu pašu dienās notiek tas, kas plēš sirdis un lauž katru cilvēcības likumu. Kā pat nesenās dienās esam varējuši vērot, lasīt – jautājums ‘kādēļ’ arvien atskan un netiek atbildēts.

Tikai lūgšanās un domās klāt būdami, pamazām vēl dziļāk saprotam, kādēļ Kristus ciešanu un krusta nāves un augšāmcelšanās evaņģēlijs sevī ietver atbildi, ar kuņu varam dalīties. Tā spēks atjauno cerību. Mums apustulis Pāvils tik spēcīgi apliecina evaņģēliju, kas arī mūs tālāk vada, stiprina, atgādina, ka ir spēks, kas ir lielāks par grēku, nežēlību, netaisnību, pat nāvi. Viņš vēstulē Romiešiem, 8. nodaļā (34-39), šķiet, sadzird tik daudz cietēju “kādēļ?”, un dāvina vārdus, kas palīdz uzticēties, ka Dievs Kristū dāvinājis atbildi.

“Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai nelaimes, vai vajāšanas, vai bads, vai kailums, vai briesmas, vai zobens? Tā, kā ir rakstīts: tevis dēļ mēs augu dienu topam nodoti nāvē, mēs esam pielīdzināti kaujamām avīm. Bet visā tajā mēs pārpārēm esam uzvarētāji, pateicoties Kristum, kas mūs ir mīlējis. Un es esmu pārliecināts, ka nedz nāve, nedz dzīve, nedz eņģeļi, nedz varas, nedz tagadnes, nedz nākotne, nedz spēki, nedz augstumi, nedz dziļumi, nedz kāda cita radīta lieta mūs nespēj šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā!”

Dieva mīlestībā pieminot visus aizvestos un tos, kas nespēj aizmirst, kas vēl meklē pēc miera, lūdzu no sirds,

Dievs, pasargā Latviju un to svētī, novērs ļaunumu un dāvini tai un katram tās bērnam Kristus mieru, dziedināšanu, žēlastību un savu mīlestību,

Jūsu māsa Kristū, + Lauma

Šogad 14. jūnija aktu LOAM uzdevumā rīko Latviešu katoļu draudze Minesotā. Katoļu draudzes pārstāvis Dr. Jānis J. Dimants, Jr. nolasa liecības, ko pārsvarā devusi tā laika jaunākā paaudze, atstāstot, ko viņi atceras piedzīvojuši un izjutuši aizvešanu laikā.

Dr. Dimants šīs liecības savācis un sakārtojis tieši tā, lai varētu ar tām dalīties ar aktā klātesošiem.

Mūsu liecības. 14. jūnijs.

K Ā P Ē C ?

Tik daudz ko esam lasījuši, dzirdējuši par šo mūsu tautai sāpīgo dienu – un ne tikai par to vien. Vēsturnieki ir rakstījuši un sarakstījuši grāmatas par to.

Ar katru gadu to cilvēku skaits samazinās, kuŗi piedzīvoja un pārdzīvoja šo dienu, kas tagad dod liecības par to. Liecībās parādās daudzas paralēles un daudz kopīga attiecībā par pārdzīvojumu. Vairums ir bērni, skolnieki, studenti.

Zīmīgi ir tas, ka tieši šodien aprit 75 gadi, kopš mūsu tautai sākās sāpes.

Latvijas pasts ir izdevis divu pastmarku bloku, veltītu 1941. gada 14. jūnija masu deportāciju un Lestenes virsnieku traģēdijas upuŗu piemiņai, pieminot 75. gadadienu.

Tolaik biju 13 gadu vecs puika – naktī pavēstīja, ka notikušas apcietināšanas visā pagastā – vēl nebiju izpratis to bīstamību.

No mūsu mājas kaimiņienes saņēmām ziņu, ka naktī piebraukusi smagā mašīna un miliči dikti dauzījuši pie mūsu dzīvokļa durvīm. Es vairs mājās negāju, bet pārgulēju pie skolas biedriem – arī zem ceriņu krūmiem, kamēr situācija nomierinājās.

14. jūnija agrā rītā pie mūsu mājas celiņa nostājās mašīna un ilgi stāvēja. Dienā atklājās, ka kaimiņi tika aizvesti. Mans tēvs visiems atgādināja, ka Dievs mūsu ģimeni bija pasargājis no izvešanas uz Sibīriju tāpēc, ka manu dēlu Antonu Dievs no bērna gadiem bija izraudzījis kļūt par priesteri.

Ap netālu no depo biroja esošiem preču vagoniem risinājās neparasta darbība – cirvju, zāģu, āmuru skaņas – dzird čukstus – nebūs labi! Drīz pēc pusnakts sākās smago mašīnu braukāšana – dzirdam vaimanas, kliegšanu, bērnu raudas. Paziņas saka, ka daudzi no skolas biedriem naktī izrauti no gultām, apcietināti un aizvesti.

Biju 12 gadu vecs – atgriežoties Rīgā no Ķemeriem atradām dzīvokli uzlaustu un izdemolētu.

Man bija 5 gadi. 14. jūnija rītā pieaugušie bija satraukti, bērniem neviens neko nestāstīja, sapratu, ka iepriekšējā naktī bija arestēti un aizvesti cilvēki. Vēlāk uzzināju, ka aizvesti trīs no četriem manas mātes brāļiem.

Man bija 8 gadi. Mamma pārnāca mājās no koŗa mēģinājuma 13. jūnija vakarā – nobijusies, jo ielās bija neparasti daudz bruņotas smagās mašīnas. Tēvs laikam to zināja – gājām kājām 15 km uz vectēva mājām un palikām tur vairākas nedēļas – gulējām teltīs. Sapratu, ka esam apdraudēti, jo vecāki nobijušies – tikai vēlāk uzzinājām, ka mūsu vārdi bijuši tā sauktajā otrā sarakstā.

41. gada pavasarī tukšu vagonu sastāvs apstājās aiz žoga iepretī mūsu mājai – ieradās amatnieki – nagloja, remontēja šos vagonus, kurus mēs saucām par “lopu vagoniem”. Man bija 10 gadi. Mamma bija no rīta kaut kur aizgājusi – pārnākusi teica – paziņas nav – sapratu, ka kaut kas slikts ir noticis. Mana draudzene, 11 gadus veca, kādā līkumā izgrūda jaunāko mūsu no vilciena, tad pati izlēkusi, jo sapratusi, ka vilciens iet uz austrumiem. Viņa atradās bāreņu patversmē – kur ar ešalonu bērni pārvesti drošībā uz Krieviju.

14. jūnijā un sekojošās dienās uzzinājām par daudzu draugu un paziņu aizvešanu. Tika atrasti saraksti nākošajām izsūtīšanām 1. jūlijā, kur bija mans un manas mātes vārds.

Man bija 15 gadi – ko izjutu es: galīgu neizpratni par notikušo un lielu apjukumu, līdzjūtību aizvestajiem. Vēlāk, uzzinot akcijas plašumu un deportāciju veidu, neizpratnei un apjukumam pievienojās bailes, bezpalīdzības sajūta un dziļš pretīgums, lai neteiktu naids pret jebkuru vardarbību. Okupantu nozīmētais cilvēks, kas bija atbildīgs par visu, saslima ar plaušu karsoni. Viņš bija vieninieks. Mamma viņam nesa karstu zupu – pārējie skolotāji viņai prasīja, kāpēc viņa to dara – viņa atteica – tas ir kristieša pienākums gādāt par slimajiem, vienalga, kas viņi ir. Polītruks viņai ļoti pateicās un teica, ka nekad neaizmirsīšot viņas labo sirdi. Nākošā rītā uzzinājām, ka naktī pie mūsu dzīvokļa piebraukusi smagā mašīna ar miličiem, lai mūs arestētu deportācijai uz Sibīriju. Mašīnā jau esot bijusi viena cita skolotāja ģimene. Bēguļojām, slēpdamies šķūņos, klētīs, meža būdās – vietējie zemnieki deva mums ēst.

Man bija 7 gadi – 14. jūnija rītā devos pie draudzenes, kad nonācu galā – viņas mājas durvis līdz galam vaļā – saucu – neviens neatsaucās – pacēlu viņas vienu lelli pie durvīm zālītē un ar lelli skrēju uz mājām – teicu mammai, ka paglabāšu lelli, kamēr draudzene atgriezīsies. Pēc pāris dienām mamma teica, ka mana draudzene nebūšot atpakaļ un pašai man jāizlemj, ko darīt ar lelli.

Man bija 10 gadi. Pirms četriem no rīta pie loga klauvēja kāds vīrietis, vietējais krievs, kas pazina tēvu – ziņa īsa – ģimene, taisaties prom no mājas tūlīt – jūsu vārds ir izsūtāmo sarakstā – tas notiks pēc pāris stundām. Tā mēs līču loču devāmies uz Rīgu nakts aizsegā. Tik tiešām – ap 8iem no rīta mājā ieradās čekisti – mūs neatraduši, iztaujāja vecmāmiņas brāli – tā kā atbildes nebija – viņš uz vietas tika nošauts.

Ar mūsu abas bijām vienīgās dzīvoklī – vīrs bija laikus aizmucis uz mežu. Piebrauca krievu transportmašīna un krievi prasīja sētniekam, kur ir mans vīrs – sētnieks labi runāja krieviski un pateica, ka mūsu dzīvoklī neviena nav, jo mēs vasaras pavadām laukos. Mēs abas ar mūsu bijām nometušās uz ceļiem un lūdzām Dievu. Krievi sētniekam noticeja un aizbrauca, un mēs par mata tiesu izglābāmies no Sibīrijas.

Biju ģimnāzists – jau piektdien uz ielām parādījās milicijas mašīnas, novietojās tuvu milicijas ēkai. Izbrīns un bailes valdīja, jo jau nedēļu iepriekš dzelzceļa stacijās tika apgādāti parastie preču vagoni ar lāviņām, caurumu grīdā. 14. jūnija rītā redzēju šīs mašīnas jau ar cilvēkiem, veselām ģimenēm – apsargāti ar bruņotiem miličiem. Aizvesto ešalons stāvēja, pienākt klāt pie vagoniem nevienam nelaida. Laimīgā kārtā mani piederīgie nebija aizvesti – liels satraukums valdīja – devāmies uz mežu pārgulēt to nakti.

15 gadu ģimnāzists – 14. jūnijā atrados slimnīcā ar augstu temperatūru – nākamajā rītā māte stāstīja, ka naktī uz Sibīriju aizvests mans onkulis un tante.

Man vēl nebija 8 gadi, tikai stāstīja, ka izvesta turīga zemnieka ģimene – no izsūtījuma neatgriezās. Bērniņa atmiņā ir palikusi kā visumā bezbēdīga. Pienāca 1941. gads – dzīve vairs negāja vecajās slīdēs. Pagastā dzīvoja kāds neveiksminieks – “partijas biedrs”. Kādā svētdienas pēcpusdienā viņš ieradās mūsmājās un stāstīja tēvam, ka mūsu ģimene ir deportējama sarakstā un, ka viņam esot zināms paredzētais izsūtīšanas datums, bet par šo ziņu viņš grib no mums labāko zirgu, lielāko govī. To dzirdot, mani pārņēma tirpas, un vēl šobaltdien reizēm murgos redzu līdzīgu ainu.

12 gadu vecumā atmiņā palicis, ka “lielie” manā klātbūtnē neko daudz nerunāja par notiekošo, bet “gaisā virmoja draudīgas nojaudas”. Dzirdēju, ka izvesta visa ģimene kaimiņos – gaudoja suns, lopi kūti izmisīgi māva – mani pārņēma absolūta pamestība, bezpalīdzības sajūta.

Pēc eksāmenu nokārtošanas devos uz staciju – ieraudzīju traģisku ainu: uz rezerves slīdēm stāvēja sarkano preču vagonu ešaloni – vagonu lodziņi aizrestoti – aiz tiem izmisušas sejas. Vilcienu aplenca bars zaldātu, nevienam vagonu tuvumā nelaida – vagonos bērni raudāja, sievietes lūdza ūdeni...

Man 5 gadi – jutu kā bērns, ka 13. jūnijā bija mājās satraukums...

14. jūnija rītā vērojām, ka pa lielceļu abos virzienos braukā smagās kravas mašīnas, jo tādas tikai reti redzējām uz ceļa. Māsa noraudājusies, blakus liela soma – draugi piezvanījuši, ka ar smagajām mašīnām vedot prom cilvēkus, laikam sūtīšanai uz Sibīriju. Tad mašīna apstājās pie māsas mājas. Tēvs, māte un es apskāvām māsu, jo domājām, ka redzam viņu pēdējo reizi, bet svešais vīrietis teica – tevi mēs paņemsim nākošā reizē.

Toreiz biju 14 gadus vecs. Skaistais jūnija rīts pēkšņi izirst. No mājas uz māju izplatās neticamas, nesaprotamas ziņas. Pagājušā naktī apcietinātas un aizvestas vairākas pagasta ģimenes – mežsarga ģimene – pieci cilvēki, kaimiņa ģimene – septiņi cilvēki – bērni skolas vecumā un vēl jaunāki. Kāpēc? Ģimenes tiek šķirtas, apcietinātas un sūtītas uz austrumiem. Daži apcietinātie izbēguši, slēpjas mežos.

14. jūnija rītā, gaismai austot, mūs uzmodināja dārdoši sitieni pie durvīm. Ienāca 2 kareivji ar šautenēm un durkļiem, pagasta rakstvedis un vīrs ar portfeli, kas runāja krieviski, bet rakstvedis tulkoja latviski: jūs esiet strādājuši pret Latvijas padomju valdību un jums ir atņemtas tiesības uzturēties Latvijā. Jums Latvija ir jāatstāj 24 stundu laikā. Padomju valdība jums ir sagādājusi transportu un 24 stundu laikā jums jābūt pāri robežai. Ņemiet līdz 20 kg drēbes un pārtiku. Neaprstāma panika.

Kā rakstījis dzejnieks Alberts Eglītis: ...”toreiz jūnijā, tā bija pirmā tāda nakts Latvijas mūžā, kad Dievs nodrebēja zvaigžņu tālumā no vajāto, pazemoto nopūtām un balsīm ...kad klusums varēja just baigumu, varēja dzirdēt, kā raud ziedi...” KĀPĒC, KĀPĒC, KĀPĒC!!!

Mēs nedrīkstam klusēt, aizmirst...

Jānis J. Dimants, Jr., M.D.

Pēc Dr. Dimanta lasījuma liekas, ikvienam sirdī rodas jautājums KĀPĒC, kāpēc tāda necilvēciska netaisnība? Šim jautājumam atbildi, kas mani apmierinātu, es vēl īsti neesmu saņēmis.

Programmas turpinājumā ansamblis “Teiksma” dzied divas atceres dziesmas aizvestiem “Tec, saulīte, atskaties” un “Kas tie tādi?” Dziesmas izskan paklusi, izturēti, zīmīgi pasvītrojot šī vakara nokrāsu. Dziedātāji kā klusu uznākuši, tā arī klusu aiziet atpakaļ savās vietās, bez aplausiem, bez atzinīgiem vārdiem.

Akts ir beidzies, dalībnieki klusu bez čalām iziet no dievnama, izklīst.

Aktu iesākot, laukā plosījās spēcīgs pērkona negaiss, ūdens bezmērīgi gāzās no gaisa, mēs smagi salijām, bet, ārā ejot, mūs sagaidīja zeltaina pievakara saule.

Laimonis Sproģis

ALAs 2016. gada kongress Kalifornijā

2016. gada 29. un 30. aprīlī un 1. maijā man bija iespēja un pienākums pārstāvēt Minesotas latviešu sabiedrību Amerikas latviešu apvienības 65. gadskārtējā kongresā Losandželosā (Los Angeles). Piedalījās kongresā ar 3 mandātiem – vienu no Latviešu ev. lut. draudzes un diviem no LOAM. Es biju vienīgais delegāts ar trim mandātiem. Uzzināju, ka ALAs statūtos vienam delegātam ir atļautas trīs balsis, bet ne vairāk, tātad biju ievērojams vismaz vienā ziņā.

Kongresā piedalījās 65 delegāti. Bija ļoti patīkami redzēt visas paaudzes starp kongresa dalībniekiem. Protams, tur bija daudz ilggadīgu delegātu un sirmas galvas, bet arī krietns skaits pusmūža vecuma un apmēram desmit jaunieši, galvenokārt no ALJAs. Arī bija patīkami vērot, ka ALAs valdē un vadībā darbojas ne tikai latvieši, kas dzimuši vai pavadījuši lielāko sava mūža daļu Amerikā, bet arī “jauniebraucēji”, kas aktīvi piedalās latviešu sabiedrībā ASV. Un pēdējais pozitīvais novērojums: ALAs valdē darbojas daudz izglītotu un spējīgu cilvēku, kas aktīvi strādā arī savās profesijās, piemēram, advokāti, grāmatveži utt. Kaut gan ALAs biedru skaits samazinās, man tomēr bija sajūta, ka ALA ir labās rokās un tai vēl ir diezgan laba nākotne.

Kongresa darbs tika padarīts veikli un lietišķi bez gaŗām debatēm. Budžetu pieņēma gandrīz vienbalsīgi – tikai viens delegāts izteica domu, ka vajadzētu piešķirt vairāk līdzekļu kultūras pasākumiem. Valdi ievēlēja ar aklamāciju. Pēteris Blumbergs turpinās strādāt kā ALAs valdes priekšsēdis. Izcēlās debates par proponētām rezolūcijām, vairāk gan par rezolūcijas tekstu, ne saturu.

Latvijas Republikas vēstnieks ASV Andris Razāns teica “atvadu runu”, jo viņa amata termiņš beidzas š.g. jūlijā. Vēstnieks izteica bažas par iespēju, ka ASV varētu atkāpties no aktīvas līdzdalības Eiropas aizsardzībā vai samazināt aktivitāti NATO. Kaut gan republikāņu kandidāta Trampa (Trump) vārdu neminēja, domāju, ka visi kongresa dalībnieki saprata, par ko vēstnieks runāja.

Mani sevišķi interesēja ziņojumi par Apvienotās Baltiešu Komitejas (ABK – vai angļiski – Joint Baltic American National Committee (JBANC)) darbību, jo mana vecākā meita Krista šovasar tur strādā kā prakticante. Amerikas latviešu apvienība kopā ar igauņu un lietuviešu organizācijām atbalsta ABK, lai ietekmētu ASV deputātu nama pārstāvjus un senatorus balsot Baltijas valstu interesēs. ABK birojs atrodas Vašingtonas (Washington) draudzes namā, turpat, kur ALAs birojs. Jau ilgu gadu ABK vada igauņš Karl Altau un viņš esot iecienīts un uzklausīts Vašingtonas “lobbyist”. Tomēr vēl esot daudz jāstrādā, informējot ASV valdību par Baltijas valstīm, sevišķi par aizsardzības vajadzībām.

Kongresa laikā dzirdējām vairākas interesantas runas. Elga Zālīte no Stanfordas universitātes (Stanford U.) stāstīja par latviešu trimdas arhīvu Kalifornijā (California). Nezināju, ka arī Stanfordā atrodas plašs arhīvs ar latviešu dokumentiem; ne tik liels kā pie mums Minesotas Universitātē (Minnesota U.), bet tomēr daudz lielāks nekā es zināju. Inga Sprinģe no Latvijas rādīja savu filmu “Masterplan” par Krievijas propagandu pret Latviju un vispār Baltijas valstīm. Filmā ir redzami uztraucoši sižeti – krievi staigā pa Rīgas ielām ar Krievijas karogiem, klaigā, cik Krievija ir varena, un noliedz, ka Latvijā bijusi jebkāda okupācija. Okupācijas muzeja direktors Gunārs Nagels sīki un plaši stāstīja par muzeja vēsturi, ēkas būvprojektu un pašreizējo politisko situāciju. Cerība ir, ka Saeima piešķirs speciālu statusu muzeja ēkai, lai būvprojekts varētu turpināties, bet process ir lēns un gala iznākums nav zināms. Inta Mieriņa lasīja lekciju/aprakstīja pētījumu par latviešu emigrāciju pēdējos 25 gados. Ja es pareizi atceros, viņa minēja, ka kopš neatkarības atjaunošanas 1991. gadā, no

Latvijas ir izbraukuši 375,000 cilvēku. Pēdējos gados visvairāk izbraucēju ir devušies uz Angliju. Aptaujās izbraucēji izsakās, ka viņiem nav ne mazākās intereses atgriezties Latvijā, vismaz ne tuvākā nākotnē, jo nav sajūtas vai cerības, ka Latvijas valdība rūpējas par viņu labklājību.

Man izdevās tikties ar latviešu sabiedrības vadītājiem no Vašingtonas (Washington), Čikāgas (Chicago), Milvokiem (Milwaukee) un Losandželosas (Los Angeles). Visi cīnās ar līdzīgām problēmām. Tomēr no dzirdētā spriežu, ka mums Minesotā ir daudz kas, par ko varam priecāties un lepoties, salīdzinot ar citām latviešu kolonijām: mums ir aktīva draudze, kas dod mums stipru pamatu visai vietējai latviešu sabiedrībai, mūsu organizācijas labi sadarbojas, mums ir labi attīstīta jumta organizācija (LOAM), un mums ir finansiālie līdzekļi, lai varētu turpināt mūsu darbu vēl daudzus gadus. Šis kongress man atgādināja, ka visā visumā mums Minesotā iet samērā labi.

Paldies par iespēju pārstāvēt Minesotu ALAs kongresā!

Ansī Vīksniņš

ALAs valde, darbinieki un kongresa Rīcības komiteja

Jāņi pilsētā

“Kas tos Jāņus ielīgoja?
Mūsu pašu ciema ļaudis.”

Šogad Mineapoles/St. Paulas latvieši ielīgoja Jāņus pilsētā pie Lake Harriet, skaistā parkā pie Upton un 46ās ielas, Mineapolē. Vairākus gadus LOAM organizācija ir rīkojusi Jāņu svinības pilsētā latviešu baznīcas telpās, bet šogad nolēma svinēt ārā, brīvā dabā.

Parka paviljonu palīdzēja izpušķot Marita Pelēce un draudzene no Ziemeļkalifornijas, Sandija Linde, dienu pirms braukšanas uz Gaņezera vidusskolu. Koris mēģinājumu noturēja, kamēr “ciema ļaudis” sāka ierasties 6os. Bija vainagu pīšana, bija Jāņa Paula Skujiņa pašbrūvētais alus, un bija bezgala daudz ēdiena, ieskaitot četrus Jāņu sierus. Tuvumā bija spēļu laukums, kur bērni varēja papriecāties.

Vakars oficiāli sākās ar koŗa priekšnesumu. Viņi nodziedāja 8 dziesmas Zintas Pones akordeona, Noras Lundas stabules, un Zintas un Noras kokļu pavadījumā. Tad sākās līgošana, kuŗu vadīja Elga Pone. Zintas un Noras pavadījumiem pievienojās arī Gunta Pone ar stabuli. Dziedāja arī tautasdziesmas un daži pat padejoja, sevišķi Zeltiņu ģimene!

Sanāca pāri par 100 cilvēku, lai Jāņus sagaidītu. Bija sabraukuši no ziemeļiem, no Mankato, no Atlantas un pat no Latvijas. Ēdām, dzērām, dziedājām un priecājāmies būt kopā skaistā vakarā līdz 9:30 vakarā.

“Koši, koši, jauki, jauki,
Kad atnāca vasariņ’!”

Baiba Olinger

Parka paviljons Beard's Plaisance pie Harriet ezera.

Jāņi pilsētā

Koris Gunas Kalmītes Skujiņas vadībā.

Līgotāji (no labās) Sandija Linde, Marita Pelēce,
Korijs McLeod, Stefans Brūvelis ar draugu.

Līgotājas (no kreisās) Elga Pone,
Brigita Robiņa un Maija Zaeska.

Latviešu centra Gaŗezera 2016. gada vasaras kalendārs

Gaŗezera vasaras vidusskola: no 25. jūnija līdz 7. augustam

Gaŗezera sagatavošanas skola:

“Valodas sēta” no 10. līdz 15. jūlijam

1. posms no 26. jūnija līdz 9. jūlijam
2. posms no 17. jūlija līdz 6. augustam

Gaŗezera bērnu nometne:

“Valodas vārti” no 10. līdz 16. jūlijam

1. posms no 26. jūnija līdz 9. jūlijam
 2. posms no 17. jūlija līdz 30. jūlijam
- LIV posms no 1. augusta līdz 5. augustam

Gaŗezera bērnu dārzs: Seši nedēļas gari posmi sākot ar 27. jūniju

JŪLIJS

2. “Māksla 3 paaudzēs” izstādes atklāšana Klinklāva galerijā, plkst. 14:00
2. Bērnu svētki Graša paviljonā plkst. 15:00
3. Dievkalpojums plkst. 10:30, māc. Sarma Eglīte
9. Padomes sēde Sietiņos plkst. 13:30
10. Dievkalpojums plkst. 10:30, māc. Ojārs Freimanis
10. Sākās “Valodas Vārti” un “Valodas Sēta”
17. Baptistu dievkalpojums plkst. 10:30, māc. Pauls Barbins
17. Sākās GBN un GSS 2. posms
23. Baibas Dumpes piemiņas dievkalpojums Brīvdabas baznīcā plkst. 10:00, seko mielasts Dzintaros
24. Katoļu dievkalpojums plkst. 10:30, priesteris Juris Jalniskis
30. GVV absolventu rīts
- 30.-31. Voleja nogale
31. Dievkalpojums plkst. 9:30, arch. Lauma Zušēvica

AUGUSTS

- 1.-5. GBN Sporta nometne
- 5.-7. Daiļdarbu tirdziņš Kalpaka zālē
6. GVV izlaiduma koncerts
7. GVV izlaiduma akts
7. Dievkalpojums plkst. 11:30, māc. Robert Franklin
- 7.-14. 3x3 nometne
14. Dievkalpojums, māc. Aivars Pelds

SEPTEMBRIS

3. „Cognac triples” voleja turnīrs
4. Dievkalpojums 10:30, prāv. Ilze Larsen
10. Padomes sēde un konstruēšana

OKTOBRIS

1. ALA Meistarsacīkstes
8. Rudens talka

Pateicības

Ļoti pateicamies latviešu skolai par fantastisko "Talantu šovu", kuru piedzīvojām draudzes telpās šī gada 21. maijā. Uztājās daudzi talantīgi mūziķi, dziedātāji un aktieri. Dzīvojām līdzīgi visiem piedzīvojumiem, kas tika atdarināti uz skatuves. Īpaši patika stāsts par bērniem, kuri braši cīnījās pret pirātiem un beidzot cīņā uzvarēja, izmantojot gan zobenu, gan cepamo pannu!

Prieks redzēt, ka latviešu skolai ir enerģiskas pārzines, Indra Halvorsone un Eva Tone. Ir gudri skolotāji un žiperīgi bērni. Latviešu skola zeļ un plaukst!

Ingrīda Cāzere un Kārlis Vahšteins

Paldies par apsveikumu manā 88. dzimšanas dienā!

Nikolajs Berkholtz

Demandtu ģimene vēlas no sirds pateikties visiem, kuri izmantoja izdevību, lai 3. jūlijā apskatītu mūsu jauno māju, mūs apsveiktu un pie reizes arī kopā svinētu Amerikas dzimšanas dienu jaukā svētkbrīdī mājas dārzā! Īpaši vēlamies izteikt pateicību tām rokām, kuras cītīgi šiverējās virtuvē un palīdzēja ar dažādiem organizācijas darbiem, paldies mūziķiem Paulam Grustānam un kaimiņam Bill Smith, paldies otram kaimiņam Jim Allshouse par vizināšanu ar Ford Model T 1921!

Mīļi, Edija, māc. Dāgs un Roberts

Augšējā bildē svētkbrīdis.
Bildē pa labi kaimiņš Bill spēlē ģitāru un dzied.

Latviešu Kredītsabiedrības VISA Debetkarte

Norēķinu Karte Jūsu Ikdienas Pirkumiem!

- ✓ Pelni 0.20% dividendes mēnesī (ar elektronisko ikmēneša bilances pārskatu)
- ✓ Izņem skaidru naudu US Bank / Money Pass bankomātos bez komisijas maksas
- ✓ Norēķinies ar karti tirdzniecības un interneta veikalos visā pasaulē
- ✓ Nobloķē īslaicīgi kartiņu nozaudēšanas gadījumā
- ✓ Veic regulāros maksājumus ar Bill Pay
- ✓ Izraksti čekus no norēķinu konta
- ✓ Piesaisti norēķinu kontam vienu vai vairākus noguldījumu kontus
- ✓ Apskati veiktos pirkumus un konta bilanci internetbankā www.latviancu.com

**Piesakies Savai Debetkartei Zvanot
(612) 722-5004**

Sludinājumi

Estate Sale

IZKĀRTOJU MĀJAS IZPĀRDOŠANU

Vai jūs pārceļaties? Vai jums ir jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem utt.?

Es varu jums palīdzēt.

- Izšķiroju mantas (sazinoties ar jums) – ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izvest.
- Sakārtoju mantas pārdošanai.
- Nocenoju pārdodamās mantas un izslaidu.
- Vadu pārdošanu/Estate Sale.
- Aizvedu palikušās mantas uz labdarības organizācijām.

Maija Zaeska

952-454-4172 (mobīlais), 763-972-2521 (mājās)

zaeska@frontiernet.net

PALĪDZU MĀJU PIRKŠANĀ UN PĀRDOŠANĀ

Apmēram 30 gadus esmu palīdzējis pircējiem un pārdevējiem realizēt viņu sapņus un vajadzības 40+ pilsētās Dvīņu pilsētu apkārtnē. Izpētu mājas vērtību, iesaku remontdarbus, lai paceltu vērtību, varu arī palīdzēt ar remontdarbiem, izskaidroju dokumentus, likumus, finansēšanas iespējas un nokārtoju vajadzīgās inspekcijas.

Lūdzu zvaniet vai sūtiet e-pastu:

Māris Kurmis – Counselor Realty

612-558-6784 (mobīlais), mkurmis@hotmail.com

www.mkurmis.counselorrealty.com

VISI DZER TĒJU

La Société du Thé tējas veikals pastāv jau sešpadsmit gadus – piedāvā tējas no visas pasaules. Veikalā var iegādāties vairāk nekā 200 tējas šķirnes – baltās un zaļās, un daudzas citas. Tur ir galdiņi, kur baudīt šīs tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām.

Veikals atvērts pirmdienās-piektdienās no 12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 17:00, svētdienās slēgts. Savā veikalā laipni ielūdz īpašnieki Tony Ruggiero un Božena Dimants. Viņi sniegs izsmeļošu informāciju par visu, kas saistās ar tējām.

2708 Lyndale Ave S, Minneapolis, MN 55408

612-871-5148, www.teashop.us

LATVIAN EV. LUTH. CHURCH

of Minneapolis and St. Paul
3152 17th Avenue South
Minneapolis, Minnesota 55407

NON-PROFIT ORGANIZATION
U. S. POSTAGE PAID
TWIN CITIES MN
Permit no. 90327

Change Service Requested**Church Services and Calendar of Events**

Sunday, July 10, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, July 17, 10 am – Church Service with Holy Communion followed by fellowship.

Sunday, July 24, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, July 31, 10 am – Church Service led by Sarma Straumanis followed by fellowship.

Sunday, August 7, 10 am – Church Service led by Gerolds Luss followed by fellowship.

Sunday, August 14, 10 am – Church Service led by Laura Konters followed by fellowship.

Sunday, August 21, 10 am – Church Service with Holy Communion led by Pastor Gija Galiņa followed by fellowship.

Sunday, August 28, 10 am – Service at Crystal Lake Cemetery, 3816 Penn Ave N, Minneapolis, MN 55412.

Sunday, September 4, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Sunday, September 11th, 11 am – Outdoor Church Service with children's talk at „Shelter 1” at Moir Park, 10320 Morgan Ave S, Bloomington (104th St/Morgan Ave Intersection), picnic with the Latvian School to follow.

SVĒTRĪTA ZVANUS izdod Mineapoles – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze. Redakcijas kollēģijā: māc. D. Demandts, E. Banka-Demandta (612-280-6180), S. Dombrovska, R. Drone, M. Eglīte, A. Hobbs, R. Prauliņa, L. Sproģis, S. Štolcere, V. Vikmanis.

Redakcija patur tiesības iesūtītos rakstus rediģēt un zināmos gadījumos noraidīt. Manuskriptus lūdzam iesūtīt parakstītus. Ja lietots segvārds, jāmin arī īstais vārds. Manuskriptus lūdzam iesūtīt DATORRAKSTĀ-PĀRRINDĀS (tas neattiecas uz īsiem ziņojumiem un pateicībām).

Rakstus lūdzam iesūtīt līdz mēneša 17. datumam. Iesūtītos manuskriptus redakcija uzglabā tikai līdz nākamā Svētrīta Zvanu numura iznākšanai – apm. vienu mēnesi. Redakcija lūdz \$25.00 ziedojumu gadā, Svētrīta Zvanu tehnisko izdevumu segšanai.

CIENĪJAMIE LASĪTĀJI! Lūdzu paziņojiet ADRESES MAIŅU draudzes birojā. Svētrīta Zvanus pasts nepārsūta.